

δεν ήξευρες ότι βλέπει (τα μάτια;) Κουκου-
 ρίκον (βεβαίως; διότι τα βραδία των διαφρών
 Διαγωνισμών είνε ανεξάρτητα.) **Ελληνιστὸν**
Ἐδαφος (καθὸς γνωρίζεις, ἡ **Μοῦσα** τῆς **Ἀ-**
στρονομίας εὐρίσκειται μακρὰν ὥστε πρὶν νὰ

φθάσῃ ἢ πληροπορήσῃ σου, τὴν ὅποιαν μόλις σή-
 μερα θὰ ἐδημοσιεύσῃ, θὰ φθάσῃ βέβαια ἐπιστολὴ
 σου.) **Ἡρώα Θεοῦ, Στήριγμα τῆς Μητρὸς**
 (ἔγινε καλὰ ἡ μαμά;) **Ἀργυρῶν Σοφιστῶν**
 (νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν ποῖον κῆμα θὰ κερδίσῃ τὸ
 σοῖχημα!) **Τριανταφυλλῶν Κἄμικον** ([E]
 ἀκόμη γελοῦ μετὰ τὸ ἀνεκδοτὸν τοῦ σκύλου «Πῶς...
 με πολλὴν εὐχαρίστησιν θὰ ἔβλεπα αὐτὸ τὸ ὠ-
 ραῖον Δεικνῶμα») **Μενεξεδέμι Πουκετάκι**
 ([EE] σπανίως μ' εὐχαρίστησεν ἐπιστολὴ δσον ἢ
 σημερινὴ σου, ἀπὸ τῆν ὅποιαν ἔμαθα τὰς λύσεις,
 τὰ **ιδανικά**—ὅπως λέγεις,—τόσων ἀγαπητῶν μου
 φίλων εὐχομαι νὰ τὰ πραγματοποιήσῃσιν ὅλοι καὶ
 νὰ ποικησῶμεν ὁλόκληρον πλειάδα καλλιτεχνῶν!)
Ῥοαίαν Ἀπειρανθον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς
 τόσον ἐνθουσιώδεις κρίσεις ἐπιθυμοῦσα ἑμῶς νὰ
 γράφῃς ἀπλοῦστερα, φυσικώτερα, ἀρεστέτερα;
 δὲν ἀγαπῶ τὴν ἐπιτηδεύσιν, προπάντων εἰς τὰς
 ἐπιστολάς; ὅπως σκέπτεσαι, ὅπως διηλεῖς, ἔτσι
 καὶ νὰ μου γράφῃς; ἢ ἐπιστολὴ δὲν εἶνε σύγγραμ-
 μα;) **Νικόλαον Κ Δεκαβάλλαν** (λάβε τώρα τὴν
 καλοσύνην νὰ... λύσῃς τὴν ἐπιστολήν σου διότι
 δὲν ἔχω καιρὸν νὰ λύω γρίφους;) **Διοτρησοφου-**
σαν (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαρίστει πολὺ νὰ σὺγ-
 χωρήσῃς τὴν ἀδελφὴν σου, καὶ βέβαια δὲν θὰ το
 ξανακάμῃ; ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου.)
Ροδοσταφαναμῆν Ἀυτήν (ἐλπίζω δὲι τώρα
 πλέον ἔγινες ἐντελὸς καλὰ δὲν σε εἶχα λησμο-
 νήσῃ; ἀλλ' ἂν κάμῃς ἄλλον τόσον καιρὸν νὰ μου
 γράφῃς, δὲν ἐγγυώμαι ὡστε...) **Ἀγάθην τὴν**
Καλόγριαν (τώρα δὲν μένει, παρὰ νὰριστεύσῃς
 εἰς ἴσα τὰ μαθήματα καὶ αὐτὸ βεβαίως θὰ γίνῃ
 εἰς τὰς θερινὰς ἐξετάσεις;) **Ἰωάννην Χ. Σολω-**
τῆν (σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς;
 ὁ δικὸς ἀριθμὸς τῶν Εὐσήμεων δὲν ἔχει καμμίαν
 σημασίαν, καὶ δὲ αὐτὸ δὲν δημοσιεύω τὰς πα-
 ρατηρήσεις σου.) **Στιβαρὸν Βραχίονα** (ωραῖο-
 τατα καὶ ὀρθότατα ὅσα γράφεις, περὶ τῆς σημα-
 σίας τῶν Διαγωνισμῶν.) **Ἀθησοχον Πνεῦμα,**
Δημ. Κ. Φιλήρην (μὴν εἶνε πρωταπριλιάτικα
 αὐτὰ πού μου γράφεις; ἂν δὲν εἶνε, λυποῦ-
 μαί πολὺ.) **Τοῖν - Τοῖν - Τσάιναμαρ** (ἔ-
 σταίλα τὸ φυλλάδιον ὅταν γράψῃς εἰς τὰς ἐξα-
 δέλφας σου, μὴ λησμονήσῃς τοὺς χαιρετισμοὺς
 μου.) **Πην. Δ. Βογοπούλου** (ἔσταίλα τὸ
 φυλλάδιον [E] διὰ τὴν περιγραφὴν, ἀλλὰ προπάν-
 των διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ κήπου. Ἄ, δὲν ἤ-
 ξευρα δὲι τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε τὸ ὄνομα μιᾶς
 μαῖμου τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τῶν Παρισίων,
 πού ἐγνωρίσαι περὶς ἄς το μάθουν καὶ οἱ φίλοι
 μου.) **Μαγευμένον Δάσος** (εἴμεθα σύμφωνοι; ἔ-
 σταίλα.) **Γαλλικὴν Σημείωσιν** (ἔσταίλα σοι ὁ Θεὸς
 πού μου ἔγραψες! ἢ ἔσερὰ τῶν Ἀνδόξων Παι-
 δίων ἐτελείωσεν; ἀργότερα, νὰ ἰδοῦμε;) **Καν-**
κασίαν (ναί.) **Ἀυτοκράτειραν Ἐδοκίαν, Μαρ-**
τέτιον Λεβαθείας, Ἀντώνιον Θ. Νεζερίτην,
Ἀστέρη τὸν Βέγα, Μέγαν Ναπολέοντα, Βρά-
χον τῆς Ντραμπάτοβας, Ἀνθούλαν (νὰ, τώρα
 σὲ λίγο ἢ Κυρὰ - Μάρθα θάρχησιν μιὰ νέα ἱστο-
 ρία τοῦ Φασουλάκη, πού θὰ σου ἀρέσῃ πάρα πο-
 λὺ.) **Ἀράχην Γραφελοῦντιου** (λαμπρὸν καὶ
 θὰ δημοσιεύῃ;) **Ἀδεργινόν, Κορηγὸν τῶν Ἀλ-**
πεων (ἐλήφθῃ;) **Ἐρυθρὰν Καμέλιαν** (καμμίαν
 φορὰν παραλίπω τὰ ὄνματα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι
 δὲν ἀνταλλάσσουν ἢ περὶ ἧς λέγεις, οὐδέποτε ἔ-
 σταίλα τετράδιον, μοιλοῦντι τῇ ἐξήγησιν, τόσοι,
 καὶ δὲ αὐτὸ δὲν ἐδημοσιεύσῃ τὴν πρότασιν σου.
 φαντάζομαι εἰ ὠραία θὰ ἐπεράσῃς εἰς τὴν ἀπο-
 γευματινὴν τῆς **Ἑομεράδας**.) **Ἀρνάκι τοῦ**
Γαλατερῆ (ἔσταίλα.) **Τσοῦχτραν** (ἔχεις πολὺ
 ἄξιον σὲ παραπέμπω δὲ εἰς ὅσα ἔγραψα πρὸς τὸ
Ἐαρ τῶν Καρδιῶν, εἰς τὸ δὸν φυλλὸν ἐπείσθῃς
 τώρα.) **Μενεξεδέμιαν, Ἀρχναύαρχον Θεμι-**
στοκλεῖα ([E] διὰ τὰ ὠραία πού μου γράφεις περὶ
 τοῦ ἐνδόξου ψευδωνύμου σου ἐκτενῆ ἀπάντη-
 σιν ἑμῶς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃς πάντοτε αἰ

ἀπαιτήσεις πολλὰ, ὁ γῶρος δλίγος, τὰ παράπονα
 ἄπειρα...) **Σοφὸν Πεντακὸν** (εματαιώθη; ὄχι
 δὰ ἀπλή ἀναβολὴ ἐνεκα πολλῶν ἐργασιῶν.) **Τρο-**
μερὸν Γίγαντα (4 — δια ἐλήφθησαν.) **Μυστι-**
κὸν Ψευδώνυμον καὶ Κόκκινην Ἐφοχὴν (πολὺ
 μ' εὐχαρίστησεν ἡ κοινὴ ἐπιστολὴ σας μετὰ τῆς
 ζωγραφίης.) **Φιλοπατρίδα Ἰάδα** (ὅλα ὠραία;
 φαίνεται ἑμῶς δὲ ἐλθμονήσῃς νὰ ἐσωκλήσῃς καὶ
 τὸ ποιήμα.) **Ἀυστῆρον** (ἀδύνατον: πᾶς Γρί-
 φος, εἴτε Δελφίγριφος, εἴτε Συλλαβόγριφος, εἴτε
 Στοιχειόγριφος, στηρίζεται εἰς τὸν ἦχον, παρα-
 κλησόμενης τῆς ὀρθογραφίας; ὅτω γίνεται εἰς ὁ-
 λὰς τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου.) **Ἀδραν τῆς Κερ-**
κύρας (ἡ Κική σε ὑπερευχαρίστει διὰ τὰ γραμ-
 ματόσημα.) **Ἀπόγονον τοῦ Ἰάση** (ἀμὲ πού θὰ
 πάρῃς Εὐσημον καὶ διὰ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα;
 εἰδὼ σὲ θέλω!) **Ἀληθῆ Φίλην, Κίχλην** (ἀλί-
 ἄρχισες νὰ γράφῃς τόσον βιαστικὰ, πού εἶνε ἀ-
 δύνατον νὰ βγάλω λέξιν.) **Ταυγέτην καὶ Ἐλ-**
πίδα τῶν Ἀυστῶν (θὰ σταίλετε μίαν δραχ-
 μὴν καὶ ἕν ἄλλο ψευδώνυμον καταλληλότερον, διότι
 αὐτὸ εἶνε ἐντελὸς... ἀρσενικόν.) **Ἡπειρώτην**
 (παραστικὰ.) **Ῥόβωνα** (πιρμιεμεν ὄλιγον ἀκόμη
 καὶ θὰ ἱκανοποιηθῆς.) **Ἀσπροποταμίτην** (εἶθε!)
Ἰομαρτιώτισσαν (κ' ἐγὼ θὰ ἦμαι πολὺ εὐτυχής,
 ἂν τῆρησῇς τὴν ὑπόσχεσίν σου.) **Κυματίσσαν**
Θάλασσαν (σὲ παρακλῶ πολὺ νὰ εὐχαριστήσῃς
 τὴν κ. Τ. δι' ὅσα σου ἔγραψε.) **Ἀνδρομάχην**
Βρεττοῦ (μὰ πού εἶνε τὰ ψευδώνυμα; γράψε μου
 μερικὰ τῆς ἀρεσκείας σου νὰ σου ἐκλέξω.) **Σπυρι-**
δωνα Μπέκαρη (γίνεται; εὐχομαι πλήρη ἀνάρ-
 ρωσιν.) **Χρύσανθον Ε. Μολίτον** (μετὰ πάσης χα-
 ρᾶς.) **Κόδρον** (μετὰ μεγάλῃ ἀπόλαυσιν ἀνέγνωσα
 τὰς ὠραίας θεατρικὰς σου ἐντυπώσεις; ἢ φωτο-
 γραφία ἐλήφθῃ καὶ σου ἔσταίλα ὁ, τι ἐξήγησες.)
Υάρι τῆς Σπῆας, Μικρούλαν Πατριανῶν (τί
 καλὰ!) **Ἀμυδρὸν Δάμνην** (πολὺ, πολὺ ἐσπυ-
 μένη...) **Ἐαρ** (μὰ ἦτο λάθος ἢ «Ἀγγελικὴ»
 ἐτελείωσες.) **Ἐωλὸν Διάβολον** (ἐξεθύωσα... ἂν
 καὶ ποτὲ δὲν εἶχα θυμώσῃ νὰ σου ζήσῃ ἡ βα-
 πτιστικὴ σὺλῶ.) **Μεῖσαν τοῦ Ἰσοῦ, Ζωντέϊκαν,**
Υάλην τῶν Δασῶν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ
 ξεσπάθωμα, ἢ δὲ Κική διὰ τὰ γραμματόσημα;
 φαντάσου δὲ κανένα δὲν εἶχε ἀπὸ αὐτὰ ἐγκρίνω
 σήμερον τὸ ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου.)
Κόρη τῆς Ἀχαΐας (ἐνοχλητικὴ; ἀπεναντίας!)
Τυδέα κτλ. κτλ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Μαρ-
 τίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 22 Μαΐου.

Ὁ γάργης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δέον νὰ γράφωσι
 τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πᾶσαι εἰν
 τῷ ἱερῶν μας εἰς φακέλλους, ὃν ἕκαστος
 περιέχει 20 φύλλα καὶ τεμάτια φρ. 1

177. Δελφίγριφος.
 Ἐπίρημα τὸ πρῶτον μου καὶ σύνθεσμος τὸ ἄλλο,
 Καὶ κάνοιν ἐπιφώνημα τὰ δύο, ἂν δὲν σφάλω.
 Τὸ τρίτον εἶνε συγγενής, (μπορεῖ νὰ εἶσαι φίλη.)
 Τὸ σύνολον δὲ ὄνομα, καὶ ἂν τάλωσες, ὀφίλει!
 Ἐσταίλα ὑπὸ τοῦ Πατρὸς τῶν Συνδρομητῶν [E]

178. Στοιχειόγριφος.
 Μὲ τὸ βῆτα τρυπῶ
 Μὲ τὸ ταῦ σταματῶ
 Μὲ τὸ μὶ τραγοῦδῶ
 Καὶ μονάχο γεννῶ
 Φοδερὸν πυρετῶ.
 Ἐσταίλα ὑπὸ τῆς Σμυρνησοπούλας [E]

179. Τονόγριφος.
 Μικροὶ μεγάλοι ἐκελοῦν ὅσα ἐγὼ προστάττω.
 Γίνομαι κρᾶτος διαίρεσας, τὸν ἔνονον θέτων κάτω.
 Ἐσταίλα ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀρχῆς [E]

180. Ἀναγραμματισμός.
 Ἐπιστήμων ἀπ' τοὺς πρώτους ἦμουν τὸν παλῶ
 [καίρῳ].
 Ἄν με ἀναγραμματίσῃς, ρίχθεις μέσα μου νερὸ.
 Ἐσταίλα ὑπὸ τοῦ Ροδίου τῶν Γυσιάρδων [E]

181. Πρόβλημα.
 Ἐπιστρέφων τις ἀπὸ τὸ κυνήγιον, ἤρωτήθη

τί πτηνὰ εἶχε κτυπήσῃ. «Ὅρτύκια καὶ πέρδι-
 κες» ἀπεκρίθη. «Καὶ πόσα;» ἤρωτήθη πάλιν.
 Τότε ἀπεκρίθη: «Ἐπταπλασίασε νὰ ὀρτύκια
 μου καὶ ἀφαίρες 19, νὰ ἔχῃς ὀκταπλασίασε τις
 πέρδικές μου. «Ἢ, ἂν θέλῃς, ἔξαπλασίασε τις
 πέρδικές μου καὶ πρόσθεσε ἀκόμη 48, διὰ νὰ ἔ-
 χῃς τὰ ὀρτύκια μου δωδεκαπλασία» Πόσα ὀρ-
 τύκια καὶ πόσες πέρδικες εἶχε κτυπήσῃ;
 Ἐσταίλα ὑπὸ τοῦ Κεραινοῦ [E]
182. Αἶνιγμα.
 Ἄρχων τὸ ἀρσενικόν μου,
 Πόλις δὲ τὸ σύνολόν μου.
 Ἐσταίλα ὑπὸ τοῦ Λοξίου [E]
183. Ρόμβος.
 Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔνατον εὐρίσκεις ἐτὴν Κασπίαν.
 Τὸ δευτέρον μου εἶνε Θεὸς εἰς τὴν Μυθολογίαν.
 Λάθος νὰ κάμῃς φρόντισα, τὸ τρίτον διὰ νὰ εὐρῃς,
 Τὸ τέταρτόν μου πάθῃς-μὰ ποῖα δὲν το ξεύρεις.
 Τὸ πέμπτον μου ἐάν ζητῆς, διδάσκει ἐτὰ σχολεία.
 Τὸ ἕκτον εἶνε ἐπιθετόν, πού δὲν σημαίνει ὕψισ.
 Τὸ ἕβδομον εἶνε καρπὸς, ὅλον τὸν κόσμον τρέφει,
 Καὶ τὸγδὸν ζωῖον, πού ὅλην καὶ καταστρέφει.
 Ἐσταίλα ὑπὸ τοῦ Κόδρου [EE]
184-186. Ἀστεῖα παροράματα.
1.—Ἐνίαν ἔλυτον μᾶλλον θαύλοσαι ἢ πλοῦτον [μικρὸν].
2.—Ἡ ὑπέρος χρεῖται νεφροῦς.
4.—Πάλιν ἀνθρώπους θεὸς ἐπέταξ' πόσους; [ἄλλους ἄλλους]
 Ἐσταίλα ὑπὸ τοῦ Ἀυσσοῦ [EE]
187. Ἀπροσδόκητον.
 Εἰς ποῖον μέρος, ἐν ᾧ εἶνε ἡμέρα, ἀν ἄπτου
 φῶτα;
 Ἐσταίλα ὑπὸ τοῦ Θεαγέτους [E]
188. Μακρὸν γράμμα μετὰ διπλῆς ἀκροστοιχίδος.
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
 κἀτωθὶ λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐ-
 τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ὡν
 τὰ μὲν ἀρχικὰ κατὰ σειρὰν νὰ σχηματίζωσι πό-
 λιν, τὰ δὲ δευτέρω ἀντιστρόφως ὀνόμα:
ἄγαν, ὀρόσος, ἄγγος, πόνος, ἄσμος.
 Ἐσταίλα ὑπὸ τοῦ Θεαγέτους [EE]
189. Φωνηεντόλιπον
 μικρ*-λμν-ε-τ-θ-σντ.
 Ἐσταίλα ὑπὸ τῆς Ἀσιμῶνης [E]
190. Γρίφος.

Σ
 [M] οἱ οἱ
 οἱ φ' οἱ
 οἱ φ' οἱ
 οἱ οἱ
 Ἐσταίλα ὑπὸ Σελεινοῦ τοῦ Κεραινοῦ [E]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 6.

66. Μινώταυρος (Μίνω[ς], ταῦρος). — **67.** Κἀδμος, κἀδμος. — **68.** Χλόη-χολή. — **69.** Φα-
 λaris-Φάλαρις.
70. Κ Ω Μ Η 71-73. 1. Οἱ μῦς
 Σ Η Μ Α ζῶσιν. 2. Τὸ ἀγο-
 Ν Α Μ Α ράκι. 3. Τὸ χέρι
 Ρ Α Χ Η (χαίρει). — **74.** Ἡ
 γλῶσσα πολλοὺς εἰς ἄλθρον ἤγαγεν. (Ἡ
 ἀνάγνωσις γίνεται ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ,
 καὶ ἐκ τῶν κἀτω πρὸς τὰ ἄνω) — **75-79.** Τῇ
 ἀνταλλαγῇ δὰ τοῦ γράμματος Α σχηματίζονται
 αἱ λέξεις τῆς ἐξῆς πυραμίδος:
 Τ
 Ω Ρ Α
 Π Ρ Θ Α Σ
 Α Κ Ρ Ι Τ Α Σ
 Π Α Τ Ρ Α Ι Κ Ο Σ
80. ΤΑΩΣ (Ἰ-
 σῆς, Στρᾶβων,
 Χρῶμα, Μισσι-
 πῆς). — **81.** Πι-
 στευε καὶ μὴ ἐ-
 ρεῖνα — **82.** Ἐν
 Τροίᾳ Αἰνείας ἐξεῖχεν ἐπ' ἀρετῇ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
 καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΗΑΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Ἀδύλου, 117, ἐναντι Χρυσοσηπτακλιτιστῆς

Περίοδος Β' — Τόμ. 7ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἀπριλίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 16

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 126.)

Τὸ ἑσπέρας, ὅταν ὁ κύριός του, μετὰ τοῦ ὀπίου συνμεριζέτο τὸν κοιτῶνα, ἀπεκοιμήθη, ὁ Γωλιτέρος ἐσκήνω ἡωρὶς θόρυβον, βιαστικὸς, ἔχωντεν ὑπὸ τὸ πρὸς κεφάλαιον τοῦ Γκὺ μίαν σύντομον ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας τῷ ἔλεγε νὰ μὴν ἀνησυχῆσῃ καὶ τὸν ἐβεβαίονε περὶ τῆς ταχείας τοῦ ἐπίστροφῆς, ἐγο- νάτισε πρὸ τῆς μεγάλης ἡγεμονικῆς κλίνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Γκὺ ἐκοιμά- τὸν τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, παρε- κάλεσε θερμῶς τὸν Θεὸν νὰ τον διαφυλάτῃ, καὶ ἔπειτα ἐ- ξῆλθεν ἡσύχως

ἡ καλαῖα καὶ βρυσκτικῆς στέγη ἔκλινε πρὸς τὸν ποταμὸν, πού ἐνόμιζες ὅτι θὰ πέσῃ μέσα.
 Πρὶν κτυπήσῃ, ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ μίαν γυναῖκα ἐπαρουσιάσθη
 — Σὺ εἶσαι, Γικκομῆ; ἠρώτησε με ἀνησυχίαν.
 Ἄλλ' ἐνόησασα ἄμεσως τὸ λάθος τῆς:
 — ὦ, Θεέ μου! ἐπιθυροῖς; μὰ πότε θὰ γυρίσῃς τελοσπάντων;
 — Τὸν ἀνδρᾶ σας περιμένετε, κυ- ρία; ἠρώτησεν εὐγενῶς ὁ Γωλιτέρος.

— Ἀχ, ναί, παιδάκι μου. Ἐβουγε χθές τὸ πρωὶ γιὰ τὴν χώρα. Ἐγὼ δὲν ἤθελα... καὶ εἶχα δέκχο... Νά, πού δὲν ἐφάνηκε ὡς τώρα... Πᾶει ὁ ἀνδρούλης μου! πᾶει!... Ὅθι μού τον ἐσκέτωσαν χωρὶς ἄλλο!
 — Ἦταν μόνος;
 — Ὅχι; εἶχε μαζί του τὸ γυιὸ μιᾶς κυρίας, πού κάθεται ἐδῶ ἐντὸ ξενοδοχείῳ μας, ἐντὸ διπλὰν δωμάτιο...
 — Καὶ πῶς εἶνε ὁ ἀνδρᾶς σου; Δὲν σ' ἐρωτῶ ἀπὸ περιέργεια μού φαίνεται ὅτι τὸν εἶδα, καὶ ἴσως ἤμπορέσω νὰ σου δώσω πληροφορίας.
 — Νάχις καλὸ, παιδάκι μου. Ὁ Γικκομῆς μου, ὁ Μπάριμπα-Γιακομῆς, καθὼς τονε λένε, γιὰτὶ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς περὶ γέρους ψυχράδες τοῦ ποταμοῦ, εἶνε καμμία ἐξηνητάρια χρονῶν, σκυρτὸς λιγῶκι, μὲ ἀσπρη γευνίδα...
 — Χμ! αὐτὸς τάχα νὰ ἦταν; ἐπιθύροισεν ὁ Γωλιτέρος, ἐν ἀμφιβολία.
 — Τὸν εἶδες;
 — Μοῦ φαίνεται... Νά σε πῶ μήπως εἶχε καμμία παραγγελία, κανένα γράμμα;
 — Νάι, ναί.
 — Γιὰ ποῖον;
 Ἡ γυναῖκα ἐδίστασεν.
 — Ὅμιλει θαρρετὰ!... Ἡλθαμεν ἐπιτήδεις ἐδῶ, γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν μας εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Ἴσως ἡ ζωὴ του κρέμεται τώρα ἀπὸ τὸ στόμα σου.
 — Ἡ ζωὴ του; !... Θεέ καί, Κύριε!... Καλὰ λοιπὸν ὁ ἀνδρᾶς μου ἐπήγε ἐτὴ Δίλλη μετὰ τὸ γυιὸ τῆς κυρίας, πού σας εἶπα, γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν κόμητᾶ Γκὺ τῆς Δαμπερῆς.
 — Αὐτὸς ἦταν! ἐπιθύ- ρισεν ὁ Γωλιτέρος ἢ θυς-

« Δέσποινα! εἶμαι πολὺ δυ.τυχής! » (Σελ. 134, στήλ. 6.)

πιστία μου με έγελασε καλά να πάθω... ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑ ; ΗΡΩΤΗΣΕ ΕΙΜΠΟΡΩ ΝΑ ΤΗΝ ΙΔΩ ;

— Μάλιστα! μιά στιγμή να την είδοποιήσω.

Η Ξενοδόχος ανέβη την ξυλίνη κλίμακα, τρίζουσαν έλεεινά, και έκτύπησεν ελαφρώς την θύραν του δωματίου.

Ούδεις άπεκρίθη.

Ο Γωλιτίερος την είχεν ακολουθήσει. Αι ύποψιαι του άνεγεννήθησαν, και στρίψας σιγά τὸ παλαιὸν μῆλον, έμισοάνοιξε την θύραν.

Υπὸ τὸ κοκκινωπὸν φῶς ένδὸς λύχνου, καπνίζοντας, είδε γυναίκα καθήμενη πλησίον τῆς τραπέζης, μετὸ μέτωπον έντὸς τῆς παλάμης, και ἐκπληκτος άνεγνώρισε την δυστυχῆ εκείνην οδοιπόρον, την όποιαν είχε περιποιηθῆ καθ' όδόν, παρά τὸ Ἄβινιόν... Καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ κόπου, έκοιμάτο. Ὁ λύχνος έφώτιζεν ὀλόκληρον τὸ πρόσωπόν της τὸ ὠχρόν, τὸ πλαισιούμενον ὑπὸ μαύρης κόμης, ἐπὶ τὸν ὀπίου τὰ δάκρυα είχον χαράξει τὰς ἀδλακάς των.

Φαίνεται ὅτι έδλεπεν ὠραίων ὄνειρον, διότι οὐράνιον μεϊδιάμα διέστειλε τὰ χεῖλη της και ἐφιθύρισεν ασθενῶς :

— Γυῖ! παιδί μου!

Εὐλάβεια θρησκευτικῆ ἐπλήρωσε την καρδίαν τοῦ νεαροῦ ἱπποκόμου ἔκλινε τὸ γόνυ ένώπιον τῆς μητρὸς τοῦ Κυρίου του, και κλείσας την θύραν μετὰ προφυλάξεως :

— Ἄς μή την ἐξυπνήσωμεν, είπε συγκινημένος ἔμαθα ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω.

— Και ὁμως δὲν θά την ἐπέεραξε, είπεν ἡ Ξενοδόχος ἄνησυχῆ τόσο πολὺ ἡ δυστυχισμένη και θέλει νὰ μάθῃ τί απέγινε τὸ παιδί της.

— Θά περιμένω ὡς νὰ ἐξυπνήσῃ, είπεν ὁ Γωλιτίερος.

Κατόπιν ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του έν σημειωμάριον, ἐχάραξε ταχέως ὀλίγας λέξεις, απέκοψε τὸ φύλλον και τὸ ἔδωσεν εἰς τὸν δούλον, ὁ ὁποῖος άνέμενεν ἀκίνητος τὰς διαταγὰς του.

— Πάρε, Καδούρ, αὐτὸ τὸ γράμμα και ὁσε το εἰς τὸν αὐθέντη σου το έμπιστεύομαι.

Ὁ βωδὸς ἔλαβε την χεῖρα τοῦ Γωλιτίερου, την ἔφερον ἐπὶ τοῦ μετώπου του —δείγμα ὑποταγῆς, — και κρύψας τὴν σημεῖωσιν εἰς μίαν πτυχήν τῆς ζώνης του, ἀπῆλθε δρομαίως. Τότε ὁ Γωλιτίερος, καθιστάσας ὀλίγον, ἀπεράσισε νὰνακαυθῆ ἀπὸ τοὺς κόπους και την άγωνίαν τῆς νυκτός, και ἐξαπλωθεῖς ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ Οὐγονέτου, ἀπεκοιμήθη ἡσύχως.

Ἐξύπνησεν ἀργά, ἐσηκώθη γρήγορα και εἰσήλθεν εἰς την ἰσογειον αἰθουσαν, ὅπου τὸν άνέμενε τὸ πρόγευμα : ὠραία χορτόσουπα, άχνίζουσα εἰς τὸ πινάκιον.

Ἡτοιμάζετο νὰ την ἀπολαύσῃ, ὅταν

ἡ θύρα ἠνοιχθῆ δειλῶς και φωνῆ κλαυθμυρᾷ ἀντήχησε, ζητοῦσα «ένα κομματι ψωμί, γιὰ ἐλεημοσύνη.»

— Φύγε γρήγορα ἀπ' ἐδῶ, γρηᾶ στρίγλα, μάγισσα τοῦ διαβόλου! ἐφώναζεν ἡ Ξενοδόχος, ἐξερεθισθεῖσα.

Ἄλλ' ὁ Γωλιτίερος, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπέφερε ποτὲ νὰ κακομεταχειρίζονται τοὺς πτωχοὺς, είπε :

— Σε παρακαλῶ, ὁσε της ἕνα πιάτο σουπα. Σοῦ το πληρόν.

— Δὲν ἔχει ἄλλη.

— Τότε θά της δώσω τὸ δικό μου, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ νεαρὸς ἱπποκόμος, και ἐσηκώθη. Ἔλα, μάνα μου, ἔμβα μέσα, κἀθῆσε και φάγε.

Ἡ γραῖα ἐπαῖτις ἐπλησίασε δισταζουσα, ψιθυρίζουσα λέξεις εὐχαριστίας. Ἄλλ' ἐξαφνα ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς, και καταφιλοῦσα τὰς χεῖρας τοῦ Γωλιτίερου, μεθ' ὄλην του την αντίστασιν :

— Ὁ σωτήρας μου! ἐφώναζεν ὁ σωτήρας τοῦ Μίκα!

Γηραιὸς κόραξ, μαθημένος ὄλος, ἄφῃκε τὸν ὄμον τῆς γραίης και ἐπέταξεν εἰς τὸν ὄμον τοῦ ἐκπληκτοῦ ἱπποκόμου.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀναγνώρισις ἔγινεν ἐκατέρωθεν, και ἐν ᾧ ἡ Γύφτισσα ἠτοιμάζετο νὰ προγευματίσῃ δι' ἐξέδων τοῦ πρώην « Ἰππότου τοῦ Κόρακος », ὁ τελευταῖος οὗτος προσεκλήθη ἐπάνω, ἐκ μέρους τῆς δεσποίνης Μαργαρίτας.

Τὸν άνέμενεν ὀρθία, και μόλις τὸν είδε, δι' ἀκατανίκητου ὀρμημύτου κινήματος, ἔσπευσε πρὸς αὐτόν, κράζουσα :

— Σεῖς ὀνομάζεσθε Γυῖ ;

— Ὁχι, Δέσποινα, ὀνομάζομαι Γωλιτίερος, ἀπεκρίθη ὁ ἱπποκόμος, ὑποκλιόμενος βαθύτατα.

— Ἀλήθεια... μου το είπαν.

Ἄλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τοῦ νεανίσκου, ἀκινήτου ένώπιόν της.

— Και ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου ; ἠρώτησεν ἐπιτέλους.

— Ἀπόψε θά εἶνε εἰς τὰς ἀγκάλας σας, Δέσποινα.

— Και πῶς ; σκοπεύει νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ την πόλιν ; Θα ἦτο μεγάλη τρέλα!

— Ἀλλὰ... δὲν τὸν ἐδιατάξατε νὰ το κάμῃ ;

— Ἐγώ ;!

— Ὁ Οὐγονέτος λοιπὸν δὲν ἤρχετο ἐκ μέρους σας ;

— Βεβαίως. Ἄλλὰ τὸν ἐπεφόρτισα ἀπλῶς δὲν συνεννοηθῆ μετὸν υἱόν μου και μετὸς κατοίκους τῆς Διλλης, διὰ νὰ εὐρεθῆ κανένας τρόπος νὰ εἰσελθῶ εἰς την πόλιν.

— Ὡ, νὰ τὰ προαισθήματά μου! ἐφιθύρισε ὁ Γωλιτίερος, συντετριμμένος.

Και γονυπετήσας ένώπιον τῆς κομῆσης :

— Συγχωρήσατέ με, Δέσποινα! εἰ-

μαι πολὺ δυστυχῆς! ἠθέλησα νὰ σώσω τὸν κύριόν μου, και τὸν κατέστρεψα!

Και τῆ διηγῆθη τοὺς φόβους του, τὰς ὑποψίας του πῶς είχεν ἀποφασίσῃ νὰ ἔλθῃ ὡς πρόσκοπος, διὰ νὰ ἴδῃ κατὰ πόσον ἔλεγε την ἀλήθειαν ὁ αἰλιός, και πῶς, ἀπατηθεῖς ἀπὸ τὰς συμπλώσεις, ἀπὸ τὰ προσχήματα, ἔγραψεν εἰς τὸν νεαρὸν κόμητα νὰ ἔλθῃ ἀρόβως.

Ἡ Μαργαρίτα ἤκουεν, ἐν ᾧ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρειῶν της.

Ἡ ἄφωνος ἐκείνη θλίψις συνεχίησεν τὸν δυστυχῆ Γωλιτίερον, ὅσον δὲν θά τον συνεχίονεν μομφαὶ και ἐπιπλήξεις.

— Μὴ κλαίετε, Δέσποινα, σὰς ἐξορκίζω! ἀνέκραξε μετ' ὀρμῆν. Ἐκαμα τὸ κακόν, ἀλλ' ἠμπορῶ νὰ το ἐπανορθώσω! θά ἐπιστρέψω εἰς την Διλλην, διὰ πάσης θυσίας, και θά εἰδοποιήσω τὸν κύριόν μου

— Ὁχι, θά κινδυνεύσετε ἀνωφελῶς...

— Τί πειράζει! ἐγώ, Δέσποινα, δὲν ἔχω μητέρα...

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ. Στρατιῶται πολυπληθεῖς ἐπρόβαλαν ἐξαφνα ἀπὸ την γωνίαν τοῦ δρομίσκου, και περιεκύκλωσαν τὸ πανδοχεῖον.

— Πολὺ ἀργά! ἐφιθύρισε ἡ κόμησσα.

— Μὴ φοβῆσθε τίποτε, Δέσποινα, είπεν ὁ Γωλιτίερος, και προπάντων, ὅτι δῆποτε και ἂν συμβῆ, μὴ παρουσιασθῆτε.

Κατῆλθε δρομαίως την κλίμακα, ἔρριψε μίαν διαταγὴν εἰς την Ξενοδόχον, και εἰσελθὼν εἰς την αἰθουσαν, ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς Γύφτισσας, μετὰ τῆς ὁποίας ἀντήλλαξεν έν σπουδῆ ὀλίγας λέξεις.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνοιχθῆ διὰ τῆς βίας, και εἰσωρμήσαντες οἱ στρατιῶται, τὸν συνέλαβον και τὸν ἐδέσμευσαν, μεθ' ὄλην του την αντίστασιν.

— Σὺ εἶσαι ὁ αὐτοκαλούμενος Γυῖ τῆς Δαμπιέρρης, ὁ δῆθεν κόμης τῆς Φλάνδρας ; ἠρώτησε τραχέως ὁ λοχαγός, ἀναγνωρίσας τὰ φλαμανδικὰ σημάτα, χαράγματα ἐπὶ τοῦ ξίφους τοῦ ἱπποκόμου.

Ὁ Γωλιτίερος ἔσχεν ἐμπνευσιν αἰφνιδίαν :

— Μάλιστα! ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως.

Ἡ Γύφτισσα ἀφῆκεν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως :

— Ὁ Γυῖ τῆς Δαμπιέρρης!.. ναί, ναί, αὐτὸς εἶνε, τὸν ξεῖρω ἐγώ... ἐφιθύρισε χαμηλοφώνως, ἀτενίζουσα τὸν νεανίσκον.

— Αὐτὸ λέγεται κελεπούρι μιά φορά είπεν ὁ ἀξιωματικὸς, τρίβων τὰς χεῖρας. Ἐμπρὸς τώρα, δρόμο!

Ἐξῆλθον. Ὁ αἰχμάλωτος ἐβάδιζεν έν τῷ μέσῳ διπλοῦ στοιχοῦ στρατιωτῶν, και μετ' ὀλίγον ἠρανίσθη.

— Ὁ Γυῖ ἐσώθη! Σε λίγο θά εἶνε ἔστην ἀγκάλια τῆς μητέρας του, ἐσκέπτετο ὁ πιστὸς ἱπποκόμος.

Και ἡ Μαργαρίτα, τρέμουσα, μετὸ μέτωπον ἐστηριγμένον ἐπὶ τῶν ὠάλων τοῦ παραθύρου, ἐφιθύριζε :

— Ἄχ, πῶς ἤθελα νὰ τον κρατήσω, νὰ τον σώσω... Ἀλλὰ τότε θά παρέδιδα τὸν υἱό μου... Ὁχι, δὲν θέλω... και ὁμως!

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΑΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜ' ΟΠΩΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ

Δύο φίλοι ἔτρωγαν ἔστὸ ἴδιο ταψί.

Πεῖο φαγᾶς ὁ ἕνας, ἐτελείωσε γρήγορα - γρήγορα ὅσο φαγῆ ἦταν ἔμπρὸς του, και ἄρχισε νὰ βλέπῃ μετ' ὀθο τὸ φαγῆ ποῦ ἦταν πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου του.

Τί καλά ἂν ἠμπορούσε νὰ γυρίσῃ λιγάκι τὸ ταψί!..

Ἀλλὰ πῶς νὰ το κίμῃ μετ' ὀθο, χωρὶς νὰ το καταλάβῃ ὁ ἄλλος; Δὲν ἤθελε νὰ δειξῆ την λαίμαργία του και την πλεονεξία του, μιά ποῦ εἶχε φάγῃ ὄλο τὸ μερδικό του.

Ἐπῆρε λοιπὸν ἕνα ὕφος σκεπτικὸ, μελαγχολικὸ, ἐκάρφωσε τὰ μάτια του ἔσθῃν ἀέρα και ἔκαμε τάχα ὅτι φιλοσοφεῖ διὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου.

— Ὡ, φίλε μου! ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ κόσμος ὄλο γυρίζει... νά, ἔτσι γυρίζει ὁ κόσμος!

Και μετ' ὀθο, ἔπιασε τὸ ταψί και το ἐγύρισε.

Ὁ ἄλλος ὁμως, ὁ ὁποῖος ἐκτάλαβε ἀμέσως τί σκοπὸ εἶχε ἡ ἐξαφνικῆ ἐκείνη φιλοσοφία, ἐπῆρε τὸ ἴδιο ὕφος, και γυρίζοντας πάλι τὸ ταψί ὀπω; ἦταν, είπεν αὐτὰ τὰ λόγια, ποῦ ἀπὸ τότε ἔμειναν παρομιῶδη :

— Ἐγνοια σου τώρα! ἄς τὸν κόσμο... ὁ π ὠ σ β ρ ῖ σ κ ε τ α ῖ!

ΣΑΥΡΑ (Μύθος Αἰσώπου.)

Λέγουν, ὅτι μιά γουστέρα Ἐκινδύνευσε νὰ σκάσῃ, Θέλωντας, καλά και σώνει Μάκρος τοῦ φειδίου νὰ φθάσῃ. Κάτι τέτοιο θέλεις πάθῃ Τόσος - δὲ μικρὸς σάν ἦσαι, Τοὺς τρανοὺς, και τοὺς μεγάλους, Ὅταν πρώϊμα μιμῆσαι.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΣΠΙΘΑ

Εἶδατε ποτὲ σας σίθια κατάμαυρη ; Ἐγὼ είδα. Ἦτο μιά ζωηρῆ, ἀεικίνητη, ἔξυπνη, μαλλιαρῆ, μαύρη, μικροῦλα... σκυλίτσα. Καὶ την ἔλεγον Σπίθα. Δὲν σου ἐνόμιζε τὸ χρώμα τῆς σίθιας, παρὰ μόνον ὅταν ἐβγαζε την κατακόκκινη γλωσσίτσα της, γρηγορα-γρηγορα, και ἔγλυφε τὸ χεῖρι ἡ τὸ χεράκι ποῦ την ἐχάδευεν. Ἀλήθεια, και τὰ μάτια της τὰ κατάμαυρα ἐπετοῦσαν σίθιας Ἀλλὰ τὸ ὄνομά της ἐδικαιολογοῦσε προπάντων ἡ ζωηρότης, ἡ εὐκίνησια και ἡ νοημοσύνη της.

Ὁ κύριός της την ἀγαποῦσε, ἡ κυρία της την ἐλάτρευεν, ἡ Ἐλενίτσα, ἡ κόρη των, ἐτρελαινετο διὰ την Σπίθαν. Ἀκόμη και ἡ ὑπηρετρία, ἡ ὁποία ἐθεωροῦσε τὰ ζῖβα τοῦ σπιτιοῦ ὡς προσωπικὸς ἐχθρὸς της, την Σπίθαν - παράξενον πρᾶγμα, - την ὑπέφερε και δὲν την ἐκτιποῦσε ποτέ.

Τελος πάντων δὲν ὑπῆρχε πλέον εὐτυχισμένο σκυλί εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἶχε χάδι, γλυκόλογα, φαγητὰ, μπισκότα, γλυκίσματα, κρεβατῆκι και φορέματα. Μάλιστα, και φορέματα. Διότι, ἂν τὸν χειμῶνα τῆς ἐφορούσαν ἕνα στακτὶ ἐπανωφοράκι μετ' ὀκκινια κλαδιά και με χρυσᾶ κουδουνάκια, τὸ καλοκαῖρι την ἄριναν μετ' ὀθο ὠραῖο πέτσινο λοιμοδέτη και μετ' ὀθο κατάμαυρο γυαλιστερό μαλλί της, ποῦ ἦτο ἡ καλλίτερη γούνα τοῦ κόσμου. Και νὰ σας εἰπῶ την ἀλήθεια ; Ἐμένα μου ἄρρε περισσότερο τὸ καλοκαῖρι, παρὰ τὸν χειμῶνα.

Ὅπως κάθε σκυλάκι ἡ κάθε παιδάκι, εἶχε και ἡ Σπίθα - μὴ νομίσετε, - τὰ ἐλαττώματά της. Καὶ τὸ μεγαλύτερόν ἂν ἦτον ὁ φόβος. Μὰ τί φοβηταῖρα! δὲν περιγράφεται! Μετ' ὀθο παραμικρὸ ἐτρόμαζε, ἐτινάζετο, ἐγίνετο ἐξωφρενῶν. Ἐξαφνα ὁ ἀέρας νὰ ἐκλείνε την θύρα μετ' ὀθο, ἡ Σπίθα θά ἐπηδούσεν ὡς τὸ ταβάνι. Φαντασθῆτε τώρα τί ἔκαμνε, ἂν ἄκουε μουσικῆ, ἡ ἂν ἐδλεπε νὰ περνᾷ ἱππικὸν ἡ σιδηρόδρομος! Καὶ ἔστην ἀγκάλια τῆς κυρίας της νὰ εὐρίσκειτο τότε, ἤθελε νὰ πεταχθῆ και νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ... Μόλις και μετὰ βίας την ἐκρατοῦσαν.

Και ὁμως, ὅταν ἔβλεπε τοὺς κυρίους της νὰ ἐτοιμάζονται γιὰ ἔξω, ἔκαμνε σάν τρελῆ ἀπὸ τὴν χαρὰ της. Ἐτρελαινετο γιὰ περίπατο, μετ' ὀθο τὰ φοβερά ποῦ ἐκινδύνευε νὰπαντήσῃ... Μάλιστα εἶχε κ' ἕνα παράξενον ἰδίωμα. Κατέβαινε πρώτη, ἐφθάνεν ὡς την ἐξώθυρα, ἀλλὰ ἐκεῖ ἐπερίμενε, κουνώντας την οὐρά της, και δὲν ἐβγαίνε, παρὰ ἀφ' οὔ ἐβγαίναν οἱ κύριοί της. Ἡ Ἐλενίτσα ἦτο κατενθουσιασμένη μετ' ὀθο, διότι ἐνόμιζε ὅτι ἡ Σπίθα τὸ ἔκαμνε ἀπὸ εὐγένειαν. Ἀλλὰ ὄχι, και αὐτὸ τὸ ἔκαμνε ἀπὸ ὑπερβολικὸν φόβον. Δὲν ἐτολμοῦσε

νὰ ἐβγῃ εἰς τὸν δρόμον μόνη της νά! Δὲν σας λέγω πόσα ἔκαμαν διὰ νὰ της κόψουν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Τίποτα! ἡ Σπίθα ἦταν ἀδόρθωτη. Ἐδοκίμασαν νὰ την μάθουν τοῦλάχιστον νὰ μὴ φύγῃ, νὰ την πείσουν ὅτι εἰς την στιγμήν τοῦ κινδύνου τὸ καλλίτερον ἦτον γιὰ μένη ἔστην ἀγκάλια τῆς κυρίας της. Οὔτε αὐτὸ! Ἡ Σπίθα δὲν ἐνοοῦσε παρὰ νὰ τρομάξῃ, και ὅταν ἐτρόμαζε, νὰ πεταχθῆ, νὰ πάρῃ τῶν ματιῶν της, νὰ φύγῃ...

Μίαν Κυριακὴν, ἡ οἰκογένεια ἐπῆγε περίπατο κατὰ τὰ Πατήσια. Ὁραία βραδυὰ ἀνοιξιάτικη. Ἐγίνοντο τὰ ἐγκαίνια ἐνὸς νέου Ζαχαροπλαστείου, και εἶχε μετ' ὀθο κίνησιν εἰς τὸν δρόμον αὐτόν. Ἡ Σπίθα, μετ' ὀθο στακτὶ ἐπανωφοράκι τὸ κουδουνάτο, ἐπεριπατοῦσε ζαρωμένη κοντὰ εἰς τὰ πόδια τῶν κυρίων της. Ἡ Ἐλενίτσα ἐκρατοῦσε την ἀλυσίδα της.

Ὅσῳ ἐπλησίαζαν εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον, ἡ κίνησις και ὁ θόρυβος ἐμεγάλωναν, και ἡ Σπίθα ἐδειγχε σημεῖα μεγάλης ἀνησυχίας. Ἐκύτταζε τοὺς κυρίους της, σάν νὰ τους ἔλεγε : «Ποῦ με πάτε ἐδῶ; Δὲν μάρεσαι ἐδῶ... Φοβοῦμαι μὴν ἐβγουν θεριά.» Καὶ ἐσταματοῦσε κάθε τόσον. Ἀλλὰ ἡ Ἐλενίτσα, ἡ ὁποία εἶχε τὸν νοῦν της εἰς τὰ ἐγκαίνια, δὲν ἐπρόσεχε πολὺ τὰ σκέρτα της Σπίθιας, και ἐτραβοῦσε ἴσα τὸν δρόμον της, την ἀλυσίδα... και την Σπίθα.

Σὲ λίγο, ἐφθασαν εἰς ἕνα μέρος, ποῦ ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμον, μόλις ἠμποροῦσαν νὰ προχωροῦν μετ' ὀθο μικρὰ βήματα.

Ἐξαφνα καταφθάνουν μετ' ὀθο και μετ' ὀθο σφυρίγματα, τρία-τέσσαρα βαγόνια τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου, τὸ ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, γεμάτα.

Ἡ Σπίθα ἄρχισε νὰ τρομάξῃ, και ἐσταμάτησεν. Ἐσυλλογίζετο τί δρόμον νὰ πάρῃ ἂν τὸ κακόν ἐγίνετο ἀνυπόφορον, ὅταν, την ἴδια στιγμή, ἡ μπάρα, ποῦ ἦτον ἀπέξω ἀπὸ τὸ Ζαχαροπλαστεῖον, ἤρχισε νὰ παίζῃ τὸ πλέον θορυβῶδες και φοβερόν ἐμβατήριον. Μπαμ-μπούμ! ἡ γρανκάσσα τᾶρχ-τᾶρχ! τὰ πιάτα ξεκούφαμα σωστόν.

Και μόλις εἶχαν ἀντηχήσῃ ἡ πρώτης νότες, νὰ μιά λαμψὶς φρικτῆ, σάν νὰ ἐπιπτε κεραυνός, και ἀμέσως ἀκούονται κάτι σπαρακτικὰ και τρομερὰ τσ... τσ... τσ... τσ... φρρρρ... φρρρ... μπαμ-μπάμ! μποῦμ-μποῦμ!... φρρρρ!... Βροχὴ ἀπὸ σίθιας, ἀστραπὲς κόκκινες, πράσινες, κίτρινες... βροντὲς, κακὸ... Ἦτον πυροτέχνημα.

Ἀλλὰ ἡ δυστυχισμένη ἡ Σπίθα ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Τῆς ἐφάνη ὅτι ὁ κομήτης τοῦ Βιέλα συνεκρούσθη μετ' ὀθο τὴν Γῆν, και ὅτι ἡ καταστροφὴ ἤρχιζεν ἀπὸ τὰ Πατήσια...

Και τὸ βάζει ἔστὰ πόδια... Μετ' ὀθο ὀρμῆν ποῦ ἔδωκεν, ἡ ἀλυσίδα ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς Ἐλενίττας,

καί πριν προφθάσουν οι κύριοί της να συνέλθουν, νάντιληφθούν ότι τρομάζει και φεύγει, ή Σπίθα ήτο μακρὰ, πολὺ μακρὰ.

— Σπίθα! . . . Σπίθα! . . . τῆς φωνάζουν.

Ἄλλὰ τοῦ νάκουσθου μέσα εἰς τὴν παραζάλην ἐκείνην, ποῦ νά τὴν ἰδοῦν μέσα εἰς τὸσον κόσμον!

Γυρίζουν ὀπίσω, κυττάζουν, σφυρίζουν, ἐρωτοῦν, δεξιὰ ἀριστερά, παντοῦ. Τίποτε.

Πᾶσι ἡ Σπίθα, ἀφαντῆ!

Ἡ Σπίθα ἔτρεχεν, ἔτρεχε σὰν τρελῆ. Ποῦ ἐπήγγαινε; Κ' ἐκείνη δὲν ἤξευρεν. Ἐπέρασε δρόμους, ἐπέρασε πλατεῖες, ἐπέρασε στενά, καὶ ἔτρεχεν, ἀκόμη ἔτρεχεν. Οἱ κρότοι τὴν ἐκυνηγοῦσαν. Τόσο διάστημα εἶχε τρέξη, καὶ ἀπὸ τὸ φέβο τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ. Δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ σταματήσῃ, ὅταν αἰσθάνεται ὅτι κάτι τὴν ἐκράτησεν ἀπὸ πίσω. Γυρίζει, καὶ βλέπει ἕνα παιδί, ποῦ τῆς εἶχε πατήσῃ τὴν ἀλυσίδα.

Καὶ τὸ παιδί ἔτρεξε καὶ τὴν ἐπήρε ἔστην ἀγκαλιά του.

Τότε μόνον ἤσυχασε λιγάκι καὶ ἐνόησεν ὅτι ὁ μεγάλος κίνδυνος εἶχε περάσῃ. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ὀλωσδιόλου ἔρημον καὶ σκοτεινόν, καὶ ἤσυχον. Μία συνοικία ἀγνωστῆ ὀλωσδιόλου εἰς τὴν Σπίθαν, — ἡ Βάθεια.

Τὸ παιδί τὴν ἐπήρεν εἰς τὸ σπῆτι του, ἕνα σπιτάκι πολὺ μικρὸ, πολὺ πτωχικόν. Τῆς ἔδωκεν ἀμέσως νερό καὶ ψωμί. Ἐκείνη ἤπιεν ὀλίγο νερό, ἀλλὰ τὸ ψωμί δὲν το ἄγγιξε. Πρῶτον δὲν εἶχε καθόλου ὄρεξι, ἔπειτα ψωμί δὲν ἦτο συνεισμένη νὰ τρώγῃ ποτέ. Ὅπως δὴ ποτε εὐχαρίστησε μετὰ τρεῖς κουνήματα τῆς οὐρᾶς τὸ παιδί, καὶ τὸ ἐκύτταξε μετὰ κριτικὸν βλέμμα, ὡς νὰ του ἔλεγεν ὅτι ἦτο πεῖσι καὶρός νὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς τὸ σπῆτι της. Εἶχε μεγάλην ἀγωνίαν νὰ ἰδῆ τοὺς κυρίους της. Τάχα ἐσώθησαν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν; θά τους εὕρισκε ζωντανούς;

Τὸ παιδί ὅμως δὲν εἶχε κανένα τέτοιο σκοπὸ. Ἀπεναντίας ἐννοῦσε νὰ κρατήσῃ τὴν Σπίθαν εἰς τὸ σπῆτι του γιὰ πάντα, νὰ τὴν κάμῃ δική του. Δὲν ἦτο, βλέπετε, ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποῦ δίδουν ὀπίσω τὸ ξένο πρᾶγμα, ὅταν το εὕρισκουν κατὰ τύχην.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων
Καὶ τὰ ἤθη τὰ χρηστά,
τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων
Καὶ τὸ σέβας ἀποκτᾷ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΩΝ

ΚΑΘΕΤΑΙ ὁ νεκρὸς, καὶ οἱ εἰκεῖαι τοῦ τὸν περιστοιχίζου. Ὁ κυριώτερος ἐκ τούτων, ὁ πατήρ, ἢ ὁ σύζυγος, ἢ ὁ ἀδελφός, τῷ θλίβει τὴν χεῖρα εἰς αἰώνιον ἀποχαιρτισμόν, οἱ δὲ ἄλλοι στέκονται καὶ τὸν βλέπουν μετὰ λυπῆν. Αὕτη εἶνε ἡ συνηθετέρα παράστασις τῶν ἀναγλύφων, τὰ ὁποῖα κοσμοῦν τὰ ἐπιτύμβια ἀγγεῖα, τὰς στήλας καὶ τὰ ναϊδοσχίμα μνημείων.

Ἄλλοτε ὅμως ἡ παράστασις διαφέρει. Ὑπάρχουν πλεῖστα σκηναὶ ἀποχαιρτισμοῦ ἀνευ χειραψίας. Παραδείγματός χάριν, εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 869 ἐπιτύμβιον, — τὸ ἀριστοῦργημα τῶν ἐπιτυμβίων, — ὁ ἀποθανὼν νεανίας παρίσταται ὄρθιος, ἀπέναντι δὲ αὐτοῦ ὁ γέρον πατήρ του, ὄρθιος ἐπίσης καὶ στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίαις, μετὰ τὴν ἄλλην χεῖρα ἐπὶ τοῦ πώγωνος, προσβλέπει τὸν ἀγαπητὸν τοῦ υἱοῦ μ' ἐκφρασίν ὑπεριάτης θλίψεως. Τὴν σκηναὴν συμπληροῦν ὁ πιστὸς κύων τοῦ νεανίου ὀπισθὲν τοῦ ρινηλατῶν, καὶ κάτω ὁ μικρὸς του δούλος καθημένως, καλύπτων τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν καὶ θρηγῶν πικρῶς τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του. Ὁ νεανίας εἶνε γυμνός, μετὰ ἰδανικὴν μορφήν, μετὰ θυμωαῖαν διάπλασιν σώματος, μετὰ τελείαν ἐπεξεργασίαν. Ἐν γένει ἡ ζωηρότης, ἡ ἀκρίβεια, ἡ ἀλήθεια, ἡ τέχνη τοῦ ἀθηναίου τούτου ἀναγλύφου καταπλήσει τὸν θεατῆν.

Παραστάσεις τοῦ αὐτοῦ τύπου ὑπάρχουν πολλά. Μάλιστα τὸ ὑπ' ἀριθμ. 871 ἐπιτύμβιον εἶνε πιστὴ ἀντιγραφή τοῦ προηγούμενου, ἀλλὰ πολὺ κατώτερον κατὰ τὴν τέχνην.

Παρατηρήσατε τώρα τὸ ἀνάγλυφον, τὸ ὁποῖον κοσμεῖ τὸ ἀρχικὸν τοῦ ἀρθροῦ τούτου. Ἐπὶ τοῦ ναϊδοσχίμου ἐπιτυμβίου, ἡ νεκρὰ παρίσταται καθημένη, καὶ ἀπέναντι ἡ θεράπων τῇ παρουσιάζει τὸ κυτίον, (πυξίδα), τὸ περιέχον τὰ πολυτιμὰ της κοσμήματα. Εἶνε μία σκηναὶ τοῦ καθημερινοῦ βίου τοῦ γυναικωνίτου, καὶ αὕτη ὁ καλλιτέχνης ἠθέλησε νὰ περικύβηται ἐπὶ τοῦ μνημείου. Τὴν ἀπαντῶμεν ὁμοίαν ἢ μετὰ παραλλαγὰς, εἰς πλεῖστα ἐπιτύμβια. Ἄλλοτε ἡ κυρία βυθίζει τὴν χεῖρα εἰς τὸ κυτίον καὶ ἀνασύρει ἐξ αὐτοῦ ἕν κόσμημα ἄλλοτε ἡ θεράπων, εἰς σκηναὶ ἐκ πολλῶν προσώπων, διακρίνεται εἰς τὸ βάθος, κρατοῦσα ἀπλῶς

τὸ κυτίον ἄλλοτε, γονατιστῆ, προσαρμόζει τὰ σανδάλια τῆς κυρίας της.

Ἡ παράστασις τοῦ ὑπ' 749 ἐπιτυμβίου εἶνε μοναδική.

Ἡ ἀποθανούσα, — Πλαγγὼν Τολμίδου Πλαταϊκή, — εἰκονίζεται κατ' αὐτὴν τὴν σπαρακτικὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου της. Τὴν περιτοχίζου δύο ἄλλαι γυναῖκες, ἡ θεράπων καὶ ἡ μήτηρ της, ἡ ὁποία τὴν ὑποστηρίζει, καταπίπτουσα ἐκ τῆς ἔδρας της. Ὁπισθεν τῆς μητρὸς, ὁ πατήρ, ὁ γέρον Τολμίδης, ἵσταται θρηγῶν. Σκηναὴ τὴν πένθιμον δὲν θά ἰδῆ τις εἰς κανὲν ἄλλο ἐπιτύμβιον. Εἶνε μὲν ἐξαιρετικὴ αὐτῆ. Ὁ γλυκὺς, ὁ ἤρεμος, ὁ γαλήνιος χαρακτήρ τῶν ἐλληνικῶν ἐπιτυμβίων, μόνον ἀπὸ τὸ μάρμαρον τοῦτο λείπει.

Ἐνθυμῶσθε τὴν περιφρημον στήλην τοῦ Ἀριστίωνος, τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσαμεν εἰς τὴν Ἀρχαϊκὴν Αἴθουσαν Ἐπιτύμβια τοιοῦτου τύπου ὑπάρχουν κ' ἐδῶ ἀρκετὰ π: χ: ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 735 ἐπιτύμβιος στήλη, ἐφ' ἧς παρίσταται ὄρθιος ἀνὴρ πωγωνοφόρος, προβάλλων τὴν δεξιὴν πόδα ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 742, εἰκονίζουσα νεανίαν ὄρθιατάτον, κρατοῦντα σπλεγγίδα (ζύστραν) καὶ μικρὰν λήκυθον ἐλαίου, δι' οὗ ἤλειψε τὸ σῶμα εἰς τὴν παλαιστραν ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 741, καὶ νεανίαν ἐπίσης φέροντα πέτασον καὶ σταυροῦντα λαγιδέα, καὶ ἄλλαι πολλά.

Ἡ τελευταία αὕτη ἔχει τούτου τὸ χαρακτηριστικόν, ὅτι ἐπὶ τοῦ λαγιδέως διακρίνονται τρεῖς γραμμαὶ διεσταρωμέναι χιαστῆ καὶ ἀποτελοῦσαι τὸ μονόγραμμα Ι. Χ. ἢτοι Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ ἀνάγλυφον εἶνε παλαιόν, τοῦ Ε' αἰῶνος. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐγένετο χρησις αὐτοῦ μεταγενεστέρῃ ὑπὸ χριστιανῶν. Τίς εἶδε ποῖος προσήλυτος τῆς νέας πίστεως, κατὰ τοὺς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ χριστιανισμὸς ἐξεθρόνιζεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν εἰδωλολατρείαν, ἐχάραζεν ἐπὶ τοῦ εἰδωλολατρικοῦ τούτου μνημείου τὸ ἐμβλημα τοῦ Θεανθρώπου καὶ τὸ ἔστησεν ἐπὶ τάρου χριστιανῶν, κοιμηθέντος ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου!.

Ἐν γένει, τὰ ἀνάγλυφα τὰ παριστῶντα μόνον τὸν νεκρὸν, ἀνευ ἀκολουθίας συγγενῶν, εἶνε συγγότατα. Ὑπάρχουν γυναῖκες, ἰέρειαι, νεανίσκιοι, ἀθληταί, πολεμισταί, κυνηγαί, ναῦται, κτλ. ἕκαστος μετὰ τὰ ἐμβλήματα τῆς ιδιότητός του, τοῦ ἐπαγγέλματός του, μετὰ τὰ προσφιλῆ του ἀντικείμενα, μετὰ τὰ ἀγαπητὰ του ζῶα.

Ἡ ποικιλία εἶνε τὸσον μεγάλη, ὥστε θά ἤθελα πολὺν καιρὸν διὰ νὰ σας δώσω ιδέαν περὶ αὐτῆς, ἔστω καὶ μετὰ γενικὰς γραμμὰς, ὅπως ἔκαμα μέχρι τοῦδε. Οὕτω διερχόμεθα καὶ τὰς πέντε αἰθούσας τῶν ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων, — ἐκ τῶν ὁποίων, δυστυχῶς, οὐτὲ τὰ κυριώτερα δὲν ἐσημειώσαμεν, — καὶ σταματῶμεν εἰς τὴν ἕκτην, εἰς τὴν Αἴθουσαν τῶν Σαρκοφάγων, — ἐκτάκτου τῶντι μετὰ γαλοπρεπείας.

Οἱ σαρκοφάγοι εἶνε μακρὰν ἰσοπέδον λαρυναί, — ἄλλαι μεγάλαι, ἄλλαι μικρότεραι. — μετὰ κάλυμμα ἰδιαίτερον, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐτίθεντο τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. Ἡ χρῆσις τῶν σαρκοφάγων εἶνε μεταγενεστέρῃ, εἰσαχθεῖσα κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους. Ἐπὶ τῶν κυρίων προσόψεων τῶν λαρυναίων τούτων παρίστανται συνήθως σκηναὶ ἐκ τῆς μυθολογίας, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων διάφορα λογίσματα καὶ ἐμβλήματα, γρύπες, λέοντες, ταῦροι, κτλ.

Οἱ σπουδαιότεροι τῶν σαρκοφάγων εἶνε ὁ ὑπ' ἀρ. 1186 καὶ ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1189 Ἐπὶ τοῦ πρώτου παρίσταται ἡ θῆρα τοῦ καλυδωνίου Κάπρου, ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ἡ ἀρπαγὴ τοῦ Παλλασίου ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὁ πρῶτος εὐρέθη ἐν Πάτραις, ὁ δευτέρος εἰς τὴν Λυκίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 125.)

Τὰ μηχανήματα ἦσαν ἀπλοῦστατα.

Κατ' ἀρχὰς τὸ μεταλλεῦμα ἐτίθειτο ὑπὸ μηχανῆς τροχοφόρου κινουμένης διὰ τῆς χειρὸς τὰ τρίμητα ταῦτα διηθύνοντο εἰς τρία μεγάλα ἰγθία, τῶν ὁποίων τοὺς κοπάνους ἐκίνηε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, τριβόμενα δὲ καὶ ἐδῶ, μετεβάλλοντο εἰς τετράροχρον πολτόν. Ὁ πολτός ἐξερχόμενος ἀπὸ τὰ ἰγθία, ἔφθανεν εἰς μεγάλα φύλλα ἐπηργυρωμένου χαλκοῦ, ἠλειμμένα μετὰ διάλυσιν κυανούχου ποτάσης καὶ σκεπασμένα μετὰ στρώμα ὑδραργύρου ταιουτοτρόπως, ἕνεκα τῆς τάσεως τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ὑδραργυρὸς νὰ ἐνώνεται μετὰ τὸν χρυσόν, ἡ κόνις τοῦ χρυσοῦ ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τὴν ἄλλην κόνιν, ἐνωμένη μετὰ τὸν ὑδραργυρὸν.

Τὸ μίγμα τοῦτο τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ὑδραργύρου ἐθερμαίνετο μέχρι ἐξατμίσεως μετὰ εἰς ἀποστακτῆρα, καὶ οἱ μὲν ἀτμοὶ τοῦ ὑδραργύρου συνεπικνώνοντο εἰς τὸν ψυκτῆρα, ὁ δὲ χρυσὸς ἔμεινε εἰς τὸ βάθος.

Ὁ λόρδος Φάιρφηλδ καὶ ὁ Χίτζινς ἔμειναν ἐκθαμβοὶ, ὅταν εἶδον πόσον ἄφθονον χρυσὸν περιεῖχε τὸ μεταλλεῦμα.

— Εἶνε θαυμάσιον, καταπληκτικόν! ἐδῶ ἔχετε ἀνυπολόγιστον θησαυρὸν, εἶπεν εἰς τὸν κ. Μασσαί ὁ λόρδος Φάιρφηλδ, μετὰ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ τῆς συγκινήσεως. Ὀκτακόσια γραμμάρια χρυσοῦ εἰς κάθε τόννον μεταλλεύματος καὶ χωριστὰ αἰ ἐκβολάδες! Γνωρίζετε ὅτι τὸ μεταλλεῖόν σας περιεῖχε δέκα ἢ δώδεκα φορὰς περισσότερον χρυσὸν ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα χρυσοφυγεῖα τοῦ Τράνσβααλλ;

— Ἐμετρήσατε εἰς ποῖον βάθος φθάσει ἡ χρυσοφόρος φλέψ; ἠρώτησεν ὁ Χίτζινς.

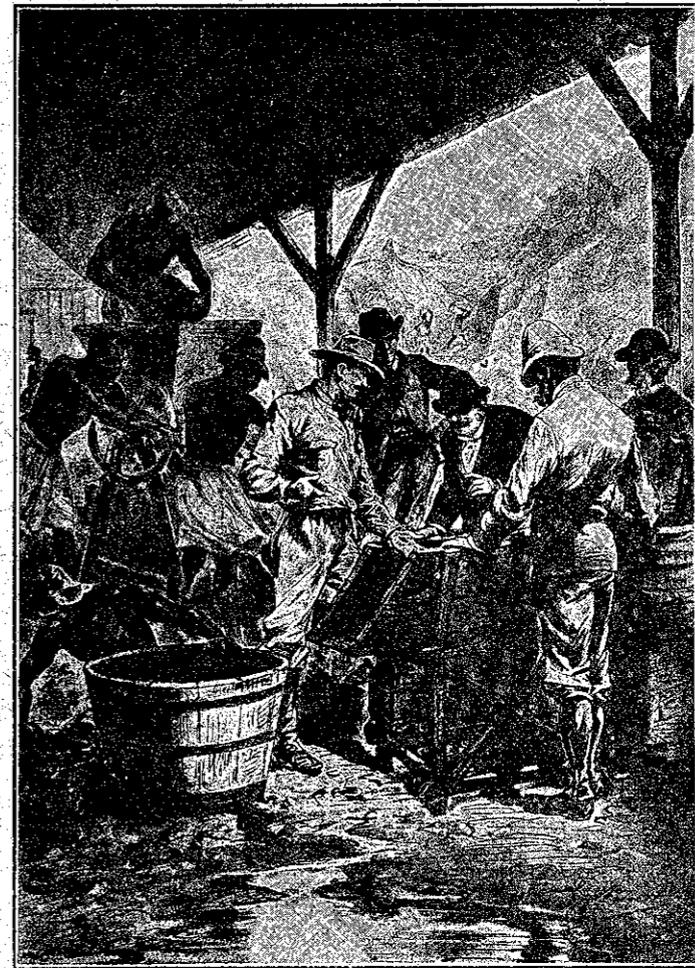
— Ὅχι ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος ἀπαιτοῦνται εἰδικὰ ἐργαλεῖα, καὶ καταμετρήσεις διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἔχουμεν καιρὸν ἕως τώρα.

— Τὸ μήκος τοῦλάχιστον τῆς φλεβὸς τὸ ἐξετάσατε;

— Τὸ παρηκολούθησα ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἕως εἰς τὸ μέρος ὅπου παύει νὰ φαίνεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἔδαφους.

— Νομίζετε ὅτι ἡ φλέψ αὕτη εἶνε μεμινωμένη εἰς τὴν χώραν καὶ δὲν συνδέεται μετὰ ἄλλα χρυσοῦχα στρώματα;

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν! Ποτὲ ἕως

«Τὰ μηχανήματα ἦσαν ἀπλοῦστατα.» (Σελ. 137, στήλ. α'.)

τώρα δὲν παρετήρηθη μεταλλεῖον χρυσοῦ, καὶ μάλιστα τότε πλούσιον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ συνδέεται μετὰ ἄλλα στρώματα τῆς αὐτῆς συστάσεως διὰ τοῦτο ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅλη ἡ χώρα πέριξ εἰς ἀπόστασιν δέκα ἢ εἴκοσι μιλίων τοῦλάχιστον, εἶνε χρυσοῦχος.

— Ἐσχηματίσατε ἤδη ἐταιρείαν; ἠρώτησεν ὁ Χίτζινς.

— Ἐταιρείαν; Πρὸς τί; Τὸ μεταλλεῖον θά μᾶς δώσῃ σιγὰ σιγὰ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέσα νὰ ἀναπτύξωμεν τὴν ἐκμετάλλευσιν...

Ὁ κύριος Χίτζινς δὲν ἠδυνήθη νὰ

καταστείλῃ περιφρονητικὸν μορφαμὸν.

— Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐκμεταλλεύσεως θ' ἀπαιτήσῃ πολὺν καιρὸν... καὶ ἡ βραδύτης δὲν εἶνε διόλου φρόνιμος. Θησαυρὸς, ὅπως αὐτὸ, δὲν θά μείνῃ ἐπὶ πολὺ ἀγνωστός, νὰ εἰσθε βέβαιος. Μόλις διαδοθῇ τὸ πρᾶγμα, θά ἰδῆτε νὰ τρέξουν ἐδῶ σμήνη χρυσοθηρῶν, οἱ ὅποιοι θά ἐξερευνηθῶσιν τὸ ἔδαφος, θά σχηματίσῃσιν ἐταιρείας, θ' ἀνορύξουν φρέατα, θά ἀνοίξουν στοὰς...

— Πραγματικῶς, αὐτὰ εἶνε πολὺ ἐνδεχόμενον νὰ συμβῶν καὶ τὰ ἐσκέφθημεν, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐμποδίσωμεν τὰ πρᾶγματα νὰ τραβήξουν τὸν φυσικόν τὸν δρόμον; Δὲν πιστεύω αὐτοὶ οἱ τυχοδιώκται νὰ μᾶς ἀφαιρέσουν καὶ τὸ μεταλλεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνεκαλύψαμεν, καὶ νὰ μὴ μᾶς ἀφήσουν νὰ ἐργαζώμεθα ἡσυχα μέσα εἰς τὸν περίβολον τῶν ὁποίων κατασκευάσαμεν μετὰ τὰς ἰδίας μας χεῖρας.

— Ἄ, κύριε, Μασσαί, ἡ φλέψ αὕτη δὲν εἶνε τίποτε! τὸ εἶπεν ἤδη ὁ υἱὸς σας εἶνε ἀπλῶς τὸ ἐξωτερικὸν σημεῖον, τὸ ἐμβλημα μεγάλου χρυσοφόρου ἐκτάσεως, ἡ ὁποία περιεῖχει ἀνυπολόγιστον πλοῦτον. Διὰ τοῦτο θά εἰσθε πολὺ ἀφελῆς ἂν, ἂν ὄχι ἀνεκα-

λύφατε τὴν ἔκτασιν αὐτὴν, δὲν τὴν ἐκμεταλλεύθητε, δὲν γίνετε ἐντελῶς κύριοι αὐτῆς.

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ κ. Μασσαί.

— Ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει νὰ συστήσῃτε μίαν ἐταιρείαν μετὰ μεγάλα κεφάλαια, ἡ ὁποία νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὰς ἐρεῦνας καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν... Διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐργασία ὅπως πρέπει, ἀπαιτοῦνται πενήντα ἑκατομμύρια φράγκα, ἴσως καὶ περισσότερα.

— Δὲν εἶνε πολλὰ; Δὲν θά ἦτο ἄραγε δυνατόν νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἡ ἐπιχείρησις μετὰ κεφάλαιον κατὰ δέκα ἢ

δώδεκα φορές μικρότερον ; Τι λέγετε ;
— "Οχι, αν θέλετε να κάμετε όπως πρέπει τα πράγματα. Συλλογισθήτε ότι εν πρώτοις πρέπει να περιγράψετε όλην την χρυσούχον έκτασιν με φράκτην ισχυρόν εκ πασσάλων, να ενεργήσετε μεθοδικάς δοκιμαστικάς σκαφάς εις πολλά συγχρόνως μέρη, να κατασκευάσετε φρέατα και στοάς και εργοστάσια, και να δημιουργήσετε και μέσα μεταφοράς, των οποίων να εξασφαλίσετε το μονοπώλιον. Αύτα όλα δεν γίνονται με όλίγα εκατομμύρια φράγκα.

— Και φρονείτε ότι το κολοσσαϊόν αυτό κεφάλαιον είνε δυνατόν να εύρεθῃ ;
— "Εγώ αναλαμβάνω να το προμηθεύσω δι' ενός τηλεγραφηματος εις τὸ Λονδίνον. Σας λέγω μάλιστα ότι δύο εκατομμύρια στερλίνας δεν ἀρκούν ἀπαιτούνται τουλάχιστον πέντε.

— Έκατόν εικοσι πέντε εκατομμύρια φράγκα !
"Ο κ. Μασσαί έμεινε κατάπληκτος όσα ήκουεν υπερβαίνον και τὰς τολμηροτέρους ελπίδας του.

Διά να συνέλθῃ όλίγον και κρίνῃ ἀπαθέστερον τὰ πράγματά, ειπεν ότι είνε ανάγκη να συνεννοηθῇ μετὰ τῶν φίλων και συνεταιρών του Λωμόνδου και Βέμπερ. Μετ' ἄκρας δὲ λεπτότητος ο λόρδος Φάιρφορντ και ο Χίτζινς μετέβαλον τὸ θέμα τῆς συνδικλήσεως, και κατά τὴν ἐπιστροφὴν εις τὸ Μασσαχούριον ο λόγος περιστράφη εις τὸ κυνήγιον, τὸ κλίμα, τὴν εὐφορίαν τοῦ εδάφους.

Έν ᾧ εις τὸ μεταλλεῖον ἐλαμβάνοντο αἱ σπουδαῖαι αὐται ἀποφάσεις, αἱ κυρίαί, συνοδεύμεναι ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, διηυθύνθησαν εις τὴν ἑπαυλίαν τῶν Μωβιλαίν.

Ο πατήρ ήτο εις τούς ἀγρούς με τὸν μεγαλύτερον υἱόν ἢ δὲ μητέρα εις τὸ πλουταρεῖόν ἔν εκ τῶν παιδίων ἔτρεψε να τὴν φωνάζῃ, τὸ δὲ ισχυρόν ἀπόσπασμα τῶν ὑπολοίπων ἔλθον εις τὸ ἐντετακτῆριον, παρετάχθη καθ' ἡλικίαν, ἐκαστῇ δὲ κόρη και ἕκαστον ἄρρεν ἐπλησίαζεν εις τὰς κυρίας, ὑπεκλίνετο με ἐπισημότητα και ἡσπάζετο τὴν χεῖρα αὐτῶν.

Ἡ λαίδη Χίτζινς διεσκέδαζε πολὺ βλέπουσα τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν παιδίων, και τὴν καταπληκτικὴν ὁμοιότητα τῶν χαρακτηριστικῶν, και τὴν αὐτὴν σοβαρότητα ὄλων.

— Εἶνε διὰ ζωγραφιά ! ἀνέκραξε, και ἀρπάσασα τὸ μικρότερον, τὸ ἐσήκωσεν ὑψηλά και τὸ ἐφίλησεν εις τὰς παχουλάς παρειάς του.

— Περιμένιατε να ἰδῆτε και τὸν πελάτην μου, ειπεν ο ἱατρός· εἶνε ἕνας ἀνθρωπάκος ἕως δεκαοκτῶ μηνῶν, τὸν ὁποῖον βλέπω ἀρκετὰ συχνά· τί να σὰς εἰπῶ ; όταν με κῦττάζῃ μ' ἐκείνη τὴν σο-

βρότητά του ὡς δικαστοῦ μέσα ἀπὸ τὴν κούνια του, με κάμνει να χάνω τὸ θάρρος μου. . .
Ο ἱατρός δὲν ἔπαυσε να ἐπισκέπτεται τοὺς Μωβιλαίν, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔφερε τὴν ἐλπίδα και τὸ θάρρος εις τὴν λυπημένην μητέρα. Τώρα τὸ παιδίον ήτο ὑγιέστατον· διὰ τοῦτο ο ἱατρός ἐτιμάτο ὡς ἡμίθεος ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην, ὅλοι δὲ ἦσαν πρόθυμοι να ριθθοῦν εις τὴν φωτιαν χάριν αὐτοῦ.

Ἡ κυρὰ Γουδούλη ήλθε κρατοῦσα τὸ μικρόν εις τὴν ἀγκύλην τῆς, ὠραία και μεγαλοπρεπής. Ἐχαίρειταις με πολλὴν φιλοφροσύνην τοὺς ἐπισκέπτας. "Ἄλλ' ἢ εὐγενῆς καρδιά τῆς, ὑπερξεχειλιζεν ἐξ εὐγνωμοσύνης, και διὰ τούτου εὐθύς ἀμέσως, μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν φιλοφρονητικῶν λόγων, εἶπεν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν λαίδη Χίτζινς.

— Ἡ εὐγενία του ἐδῶ μου ἔδωκεν ὀπίσω τὸ παιδάκι μου ! Δὲν ἔχει τὸν ὁμοίόν του ! . . . ο Ἀγρίππας τὸ λέγει καθὲς ἡμέραν· εἶνε σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεόν. . . κάμνει θαύματα !
— Πάλιν εις τὸ κεφάλαιον τῶν θαυμάτων ἤλθαμεν ; εἶπε μετὰ τινος στενοχωρίας ο ἱατρός.

— Ἄχ ! να εἰξεύρατε, κυρία, πὼς ἤτανε τὸ κακόμοιρο τὸ μικρό ! Ἐώραπτα τὸ σαθάνό του. Και μου τὸ ἀνέστησε.

— Κυρὰ Γουδούλη, σὰς παρακαλῶ, μὴν κάμνετε ὑπερβολάς. Ἰδέτε ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραία πρόσωπα. Ἡ ὑγιής και ρωμαλέα κράσις τοῦ μικροῦ τὸ ἱατρῶσε κατά τὰ τρία τέταρτα.

Ἄλλ' ἢ κυρὰ Γουδούλη δὲν ἀφωπλίσθη.
— Ἡκούσατε ποτέ σας, κυρία, τέτοιαν ἰατρικήν ; Μονάχα ἐντριβίξ' και μονάχα μ' αὐτὸ τὸ τρίψιμον εἶδα τὸ ἀγγελουδί μου ν' ἀναστήθῃ. Ἡ ἐπιθεσις τῶν χειρῶν, ὡπως λέγει και ο Ἀγρίππας.

Έν τῷ μεταξύ ἡ Μάρθα προητοίμαζε πρόγευμα διὰ τοὺς ἐπισκέπτας· ἄλλ' ἢ Κοραλία ἐπιθύρησεν εις τὸ οὖς τῆς ὅτι ἡ εὐγενῆς κυρία, ἡ ὁποία ήτο μαζί των, πολὺ περισσότερο θὰ ἠχαιριστεῖτο ἂν ἡ τρέπεζα ἐστρώνατο μέσα εις τὸ ἀπαστράπτου γαλακτοκομεῖον.

— Τί θαυμάσια δροσιὰ ἐπικρατεῖ ἐδῶ μέσα ! ειπεν ἡ λαίδη Θεοδώρα. Εἶνε ἀληθινὸς παράδεισος. Πόσον προτιμῶ τὸ θεακτικόν τοῦτο καταφύγιον ἀπὸ. . .

"Όταν ἀπῆλθον ἀπὸ τὴν φιλόξενον οἰκίαν, ἡ λαίδη συνεπλήρωσε τὴν σκέψιν τῆς.

— Πὼς εἶνε δυνατόν ἀνθρωποὶ ποῦ εἶχαν τὴν καλαισθησίαν να διασκευάσουν τόσον εὐμορφα αὐτὸ τὸ γαλακτοκομεῖον, να εἰμποροῦν να ζοῦν εις τὸ θλιβερόν ἐκεῖνο ἐντετακτῆριον, με τὰ ἀπελπιστικὰ ρητά του, τὰ περιτριγυρισμένα ἀπὸ πένθημα πλαίσια ;

[Ἐπεται συνέχεια.] ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα. — Γιάγκο, ἔδωσες τίς δέκα δραχμὰς εις τὸν ἔμπορο, ποῦ ἔχρωσάτο ;
Γιάγκο. — Ναι, μαμμά, και μου εἶπε ὅτι σ' ἔδωσες.
Ἡ μικρὰ Ἰωάννα. — Μὰ ποῦ εἶσαν ἂ ν α μ ε ἔ ν η, μαμμά ;
Ἐστὴν δὲ τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Χάρι [Ε]

Ο Καθηγητής. — Τάχα, διὰ ποῖον λόγον δὲν ἤλθες προχθὲς εις τὸ μάθημα ;
Τάχαλος. — Διὰ τὸν Ἀρσολαγῆτικόν, κύριε καθηγητά, ποῦ δὲν τὸν εἶχα μελετήσῃ.
Ἐστὴν δὲ τοῦ Μυστηριώδους [Ε]

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΗΜΕΡΟΝ με περιστοιχίζου και ἀπαιτοῦν ἀπάντησιν τὰ πρωταπριλιάτικα γράμματα τῶν φίλων μου. Ἄλλοι ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας Πρωταπριλιά, και διὰ νὰ με γελᾶσουν, μου ἀναγγέλλου ν' ἔκαραν ὅτι τὸ βιβλίον ἐυρέθη και μου τὸ στέλλου με πρὸς τὸν Ταχυδρομικόν, — και χρυσόδοτον μάλιστα ! — ἢ ὅτι ἐτηλεγράφησαν εις τὸ Λονδίνον, να σολῇ ἡ ἀγγλικὴ μετάρρασις, και τὰ παρόμοια. Ἄλλοι ἐσοφίσθησαν ἰδικὰ τῶν ψεύματα, και μου ἀνήγγειλαν διάφορα, δυσάρεστα ὡς ἐπιτοπλιστόν, περιπέτειας, κινδύνους, ἀσθενείας, θανάτους, και τὰ τοιαῦτα, τὸ δὲ Φάσμα τῆς Νυκτός ἐξηγήσεν ὅλην τὴν τέχνην, διὰ νὰ με πείσῃ ὅτι ἐθαυρῶν τὸν κόσμον και ἀπεφάσισσε να γίνῃ... καλογεροπαῖδι.

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσω να σας περιγράψω τὴν εὐθυμίαν, ἢ ὁποία ἐθαύρασεν ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας εις τὸ Γραφικόν μου με τὰ ἐξυπνάτα γράμματα τῆς Ἰης Ἀπριλίου, οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ παντησίω εις τὸν καθένα ἰδιαίτερός. Ἐπειτα μήπως εἶνε αὐτὰ μόνον ; Ἀμὴ τὰ γράμματα ἐκείνου, ποῦ μου περιγράφου τὸσον ὠραία τὰς ἐντυπώσεις των και τὰς συγκινήσεις των ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας ψεῦμα, τὴν λύπην των ὅταν ἐπίστευσαν ὅτι ὁ Ἐγγονος ἐχάθη, και τὴν χαρὰν των ὅταν ἀνεκάλυψαν ὕστερα ὅτι ήτο πρωταπριλιάτικον ψεῦμα ἢ ὅταν τὸ ἔμαθαν ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλλον ; Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀείδιον ἔλαβαν ἀφορμὴν να μου γράψου και ὅσοι δὲν μου ἔγραφαν ποτέ. Φαντάζεσθε λοιπὸν τὸν σωρὸν τῶν ἐπιστολῶν και με δικαιολογεῖτε, ἂν θὰ σας παρακάλῶ ὅλους νὰρκεσθῆτε εις ἕνα γλυκὸ μου φίλακι. . .

Δὲν με ἐκούρασε διόλου ἡ ἐπιστολὴ σου, θεὰ τῆς Γεωργίας· λυποῦμαι μόνον ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ παντησίω εις τὰς ἐρωτήσεις σου. Εἰς ἐρωτήσεως ἂν ἡ δεῖνα ἢ ὁ τάδε εἶνε συνδρομητῆς δὲν ἀπαντῶ, παρὰ μόνον ἂν τύγῃ να ἐνθυμοῦμαι ἀπέσω τὸ ὄνομα, χωρὶς να φάχω εις τὰ βιβλία — πρᾶγμα, διὰ τὸ ὅποιον δὲν ἔχω καιρόν. Διατι δὲν ἔλαβες μέρος εις τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Διηγήματος και τοῦ Ποιήματος ; Ἀργότερα θὰ προκηρυχθῇ Μικρὸς Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς και Καλλιγραφίας.

Δὲν με ἐκούρασε διόλου ἡ ἐπιστολὴ σου, θεὰ τῆς Γεωργίας· λυποῦμαι μόνον ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ παντησίω εις τὰς ἐρωτήσεις σου. Εἰς ἐρωτήσεως ἂν ἡ δεῖνα ἢ ὁ τάδε εἶνε συνδρομητῆς δὲν ἀπαντῶ, παρὰ μόνον ἂν τύγῃ να ἐνθυμοῦμαι ἀπέσω τὸ ὄνομα, χωρὶς να φάχω εις τὰ βιβλία — πρᾶγμα, διὰ τὸ ὅποιον δὲν ἔχω καιρόν. Διατι δὲν ἔλαβες μέρος εις τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Διηγήματος και τοῦ Ποιήματος ; Ἀργότερα θὰ προκηρυχθῇ Μικρὸς Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς και Καλλιγραφίας.

Ἐστὴν δὲ Μπερζεράκ, διὰ τὸ βραβεῖόν σου να ὄρσητε ἄλλους τόμους ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. διότι αὐτοὶ εἶνε ἀπὸ τοὺς τιμιωμένους πρὸς 2,50. Τὸ ποιητὰ σου ἐλήφθη εὐχαίρως.
Σὲ συχαίρω και σ' εὐχαριστῶ, Φασουλᾶκη, διὰ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Ἰδρύσεως Συλλόγου. Ἡ ἰδέα να συνεισφέρῃ κατὰ τι ἕκαστον τῶν μελῶν, και εὐθύς ἄμα γίνονται 7 δραχμαί, να ἐγγράφου ἂν ἄπορον παιδίον ἐκ τῆς πόλεως σας, μοι φαίνεται λαμπρὰ, και ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι εὐκόλα πραγματοποιοῦνται, ἀρκεῖ να μὴ σας λείψῃ ἡ θέλησις.

Μοσχοναθρεμμένη [Ε] δικαιοτάτον τὸ ἄριστον σου περὶ δυναμικῶν ἡλεκτρισμῶν ἠγο ὠραιοτάτη. Αἱ προτάσεις σου θὰ ἐδωμοτιεύθησαν βεβαίως ἀργότερα, ὅπως θὰ δημοσιευθοῦν με τὴν σειράν των και αἱ σημεριναί. Μὴν εἶσαι ἀνυπόμονη.
Ἀλλήθεια, Ναυκλήρη Ὀδρλιγερλή, εἶνε ὁ λως διόλου βάρβαρον τὸ ἔθιμον τῶν πυροβολισμῶν και τῶν πυροτεχνημάτων κατὰ τὰς ἐορτάς, και προπάντων τὸν τὸ Πάσχα και μάλιστα — φρικτὸν να τὸ συλλογισθῇ κανεῖς, — τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ! Εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας χώρας, ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ θεωρεῖται ἡμέρα πένθους και ἔορτάζεται χωρὶς καθωνοκροασίας και χωρὶς πυροτεχνήματα. Μόνον ἐδῶ εις τὴν Ἑλλάδα συμβαίνει αὐτὸ τὸ κακὸ, και ἐκτός τῆς Ἐπανήσου, παντοῦ, και εις τὴν πρωτεύουσάν ἀκόμη, τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν καίονται ἢ περισσότερες ρουκέτες και ἢ περισσότερα τρέκας ! Ἄλλὰ και ὅταν ἡ ἐορτὴ σηκῶν χαρὰν, ὅπως τὸ Πάσχα, πάλιν τὰ πυροτεχνήματα τοῦ δρομοῦ ἔπρεπε να λείπου ὡς ἐπικίνδυνα. Πόσα δυστυχήματα δὲν συμβαίνου κατ' ἔτος, ὅπως αὐτὸ ποῦ μου γράφετε ! Ὁραία βέβαια εἶνε και τὰ πυροτεχνήματα και συντελοῦν εις τὴν μεγαλοπρέπειαν μιᾶς ἐορτῆς ἄλλ' ὅταν εἶνε συστηματοποιήμενα και ἀκίνδυνα, και ὅχι ὅταν ἀνάπτωνται, ὅπως ἐδῶ, ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ και μέσα εις τὸ πλῆθος !

Ἄλλήθεια, Ναυκλήρη Ὀδρλιγερλή, εἶνε ὁ λως διόλου βάρβαρον τὸ ἔθιμον τῶν πυροβολισμῶν και τῶν πυροτεχνημάτων κατὰ τὰς ἐορτάς, και προπάντων τὸν τὸ Πάσχα και μάλιστα — φρικτὸν να τὸ συλλογισθῇ κανεῖς, — τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ! Εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας χώρας, ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ θεωρεῖται ἡμέρα πένθους και ἔορτάζεται χωρὶς καθωνοκροασίας και χωρὶς πυροτεχνήματα. Μόνον ἐδῶ εις τὴν Ἑλλάδα συμβαίνει αὐτὸ τὸ κακὸ, και ἐκτός τῆς Ἐπανήσου, παντοῦ, και εις τὴν πρωτεύουσάν ἀκόμη, τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν καίονται ἢ περισσότερες ρουκέτες και ἢ περισσότερα τρέκας ! Ἄλλὰ και ὅταν ἡ ἐορτὴ σηκῶν χαρὰν, ὅπως τὸ Πάσχα, πάλιν τὰ πυροτεχνήματα τοῦ δρομοῦ ἔπρεπε να λείπου ὡς ἐπικίνδυνα. Πόσα δυστυχήματα δὲν συμβαίνου κατ' ἔτος, ὅπως αὐτὸ ποῦ μου γράφετε ! Ὁραία βέβαια εἶνε και τὰ πυροτεχνήματα και συντελοῦν εις τὴν μεγαλοπρέπειαν μιᾶς ἐορτῆς ἄλλ' ὅταν εἶνε συστηματοποιήμενα και ἀκίνδυνα, και ὅχι ὅταν ἀνάπτωνται, ὅπως ἐδῶ, ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ και μέσα εις τὸ πλῆθος !

Ἄλλήθεια, Ναυκλήρη Ὀδρλιγερλή, εἶνε ὁ λως διόλου βάρβαρον τὸ ἔθιμον τῶν πυροβολισμῶν και τῶν πυροτεχνημάτων κατὰ τὰς ἐορτάς, και προπάντων τὸν τὸ Πάσχα και μάλιστα — φρικτὸν να τὸ συλλογισθῇ κανεῖς, — τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ! Εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας χώρας, ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ θεωρεῖται ἡμέρα πένθους και ἔορτάζεται χωρὶς καθωνοκροασίας και χωρὶς πυροτεχνήματα. Μόνον ἐδῶ εις τὴν Ἑλλάδα συμβαίνει αὐτὸ τὸ κακὸ, και ἐκτός τῆς Ἐπανήσου, παντοῦ, και εις τὴν πρωτεύουσάν ἀκόμη, τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν καίονται ἢ περισσότερες ρουκέτες και ἢ περισσότερα τρέκας ! Ἄλλὰ και ὅταν ἡ ἐορτὴ σηκῶν χαρὰν, ὅπως τὸ Πάσχα, πάλιν τὰ πυροτεχνήματα τοῦ δρομοῦ ἔπρεπε να λείπου ὡς ἐπικίνδυνα. Πόσα δυστυχήματα δὲν συμβαίνου κατ' ἔτος, ὅπως αὐτὸ ποῦ μου γράφετε ! Ὁραία βέβαια εἶνε και τὰ πυροτεχνήματα και συντελοῦν εις τὴν μεγαλοπρέπειαν μιᾶς ἐορτῆς ἄλλ' ὅταν εἶνε συστηματοποιήμενα και ἀκίνδυνα, και ὅχι ὅταν ἀνάπτωνται, ὅπως ἐδῶ, ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ και μέσα εις τὸ πλῆθος !

Ἄλλήθεια, Ναυκλήρη Ὀδρλιγερλή, εἶνε ὁ λως διόλου βάρβαρον τὸ ἔθιμον τῶν πυροβολισμῶν και τῶν πυροτεχνημάτων κατὰ τὰς ἐορτάς, και προπάντων τὸν τὸ Πάσχα και μάλιστα — φρικτὸν να τὸ συλλογισθῇ κανεῖς, — τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ! Εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας χώρας, ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ θεωρεῖται ἡμέρα πένθους και ἔορτάζεται χωρὶς καθωνοκροασίας και χωρὶς πυροτεχνήματα. Μόνον ἐδῶ εις τὴν Ἑλλάδα συμβαίνει αὐτὸ τὸ κακὸ, και ἐκτός τῆς Ἐπανήσου, παντοῦ, και εις τὴν πρωτεύουσάν ἀκόμη, τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν καίονται ἢ περισσότερες ρουκέτες και ἢ περισσότερα τρέκας ! Ἄλλὰ και ὅταν ἡ ἐορτὴ σηκῶν χαρὰν, ὅπως τὸ Πάσχα, πάλιν τὰ πυροτεχνήματα τοῦ δρομοῦ ἔπρεπε να λείπου ὡς ἐπικίνδυνα. Πόσα δυστυχήματα δὲν συμβαίνου κατ' ἔτος, ὅπως αὐτὸ ποῦ μου γράφετε ! Ὁραία βέβαια εἶνε και τὰ πυροτεχνήματα και συντελοῦν εις τὴν μεγαλοπρέπειαν μιᾶς ἐορτῆς ἄλλ' ὅταν εἶνε συστηματοποιήμενα και ἀκίνδυνα, και ὅχι ὅταν ἀνάπτωνται, ὅπως ἐδῶ, ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ και μέσα εις τὸ πλῆθος !

Ἄλλήθεια, Ναυκλήρη Ὀδρλιγερλή, εἶνε ὁ λως διόλου βάρβαρον τὸ ἔθιμον τῶν πυροβολισμῶν και τῶν πυροτεχνημάτων κατὰ τὰς ἐορτάς, και προπάντων τὸν τὸ Πάσχα και μάλιστα — φρικτὸν να τὸ συλλογισθῇ κανεῖς, — τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ! Εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας χώρας, ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ θεωρεῖται ἡμέρα πένθους και ἔορτάζεται χωρὶς καθωνοκροασίας και χωρὶς πυροτεχνήματα. Μόνον ἐδῶ εις τὴν Ἑλλάδα συμβαίνει αὐτὸ τὸ κακὸ, και ἐκτός τῆς Ἐπανήσου, παντοῦ, και εις τὴν πρωτεύουσάν ἀκόμη, τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν καίονται ἢ περισσότερες ρουκέτες και ἢ περισσότερα τρέκας ! Ἄλλὰ και ὅταν ἡ ἐορτὴ σηκῶν χαρὰν, ὅπως τὸ Πάσχα, πάλιν τὰ πυροτεχνήματα τοῦ δρομοῦ ἔπρεπε να λείπου ὡς ἐπικίνδυνα. Πόσα δυστυχήματα δὲν συμβαίνου κατ' ἔτος, ὅπως αὐτὸ ποῦ μου γράφετε ! Ὁραία βέβαια εἶνε και τὰ πυροτεχνήματα και συντελοῦν εις τὴν μεγαλοπρέπειαν μιᾶς ἐορτῆς ἄλλ' ὅταν εἶνε συστηματοποιήμενα και ἀκίνδυνα, και ὅχι ὅταν ἀνάπτωνται, ὅπως ἐδῶ, ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ και μέσα εις τὸ πλῆθος !

Ἄλλήθεια, Ναυκλήρη Ὀδρλιγερλή, εἶνε ὁ λως διόλου βάρβαρον τὸ ἔθιμον τῶν πυροβολισμῶν και τῶν πυροτεχνημάτων κατὰ τὰς ἐορτάς, και προπάντων τὸν τὸ Πάσχα και μάλιστα — φρικτὸν να τὸ συλλογισθῇ κανεῖς, — τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ! Εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας χώρας, ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ θεωρεῖται ἡμέρα πένθους και ἔορτάζεται χωρὶς καθωνοκροασίας και χωρὶς πυροτεχνήματα. Μόνον ἐδῶ εις τὴν Ἑλλάδα συμβαίνει αὐτὸ τὸ κακὸ, και ἐκτός τῆς Ἐπανήσου, παντοῦ, και εις τὴν πρωτεύουσάν ἀκόμη, τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν καίονται ἢ περισσότερες ρουκέτες και ἢ περισσότερα τρέκας ! Ἄλλὰ και ὅταν ἡ ἐορτὴ σηκῶν χαρὰν, ὅπως τὸ Πάσχα, πάλιν τὰ πυροτεχνήματα τοῦ δρομοῦ ἔπρεπε να λείπου ὡς ἐπικίνδυνα. Πόσα δυστυχήματα δὲν συμβαίνου κατ' ἔτος, ὅπως αὐτὸ ποῦ μου γράφετε ! Ὁραία βέβαια εἶνε και τὰ πυροτεχνήματα και συντελοῦν εις τὴν μεγαλοπρέπειαν μιᾶς ἐορτῆς ἄλλ' ὅταν εἶνε συστηματοποιήμενα και ἀκίνδυνα, και ὅχι ὅταν ἀνάπτωνται, ὅπως ἐδῶ, ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ και μέσα εις τὸ πλῆθος !

Ἄλλήθεια, Ναυκλήρη Ὀδρλιγερλή, εἶνε ὁ λως διόλου βάρβαρον τὸ ἔθιμον τῶν πυροβολισμῶν και τῶν πυροτεχνημάτων κατὰ τὰς ἐορτάς, και προπάντων τὸν τὸ Πάσχα και μάλιστα — φρικτὸν να τὸ συλλογισθῇ κανεῖς, — τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ! Εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας χώρας, ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ θεωρεῖται ἡμέρα πένθους και ἔορτάζεται χωρὶς καθωνοκροασίας και χωρὶς πυροτεχνήματα. Μόνον ἐδῶ εις τὴν Ἑλλάδα συμβαίνει αὐτὸ τὸ κακὸ, και ἐκτός τῆς Ἐπανήσου, παντοῦ, και εις τὴν πρωτεύουσάν ἀκόμη, τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν καίονται ἢ περισσότερες ρουκέτες και ἢ περισσότερα τρέκας ! Ἄλλὰ και ὅταν ἡ ἐορτὴ σηκῶν χαρὰν, ὅπως τὸ Πάσχα, πάλιν τὰ πυροτεχνήματα τοῦ δρομοῦ ἔπρεπε να λείπου ὡς ἐπικίνδυνα. Πόσα δυστυχήματα δὲν συμβαίνου κατ' ἔτος, ὅπως αὐτὸ ποῦ μου γράφετε ! Ὁραία βέβαια εἶνε και τὰ πυροτεχνήματα και συντελοῦν εις τὴν μεγαλοπρέπειαν μιᾶς ἐορτῆς ἄλλ' ὅταν εἶνε συστηματοποιήμενα και ἀκίνδυνα, και ὅχι ὅταν ἀνάπτωνται, ὅπως ἐδῶ, ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ και μέσα εις τὸ πλῆθος !

Ἄλλήθεια, Ναυκλήρη Ὀδρλιγερλή, εἶνε ὁ λως διόλου βάρβαρον τὸ ἔθιμον τῶν πυροβολισμῶν και τῶν πυροτεχνημάτων κατὰ τὰς ἐορτάς, και προπάντων τὸν τὸ Πάσχα και μάλιστα — φρικτὸν να τὸ συλλογισθῇ κανεῖς, — τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ! Εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας χώρας, ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ θεωρεῖται ἡμέρα πένθους και ἔορτάζεται χωρὶς καθωνοκροασίας και χωρὶς πυροτεχνήματα. Μόνον ἐδῶ εις τὴν Ἑλλάδα συμβαίνει αὐτὸ τὸ κακὸ, και ἐκτός τῆς Ἐπανήσου, παντοῦ, και εις τὴν πρωτεύουσάν ἀκόμη, τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν καίονται ἢ περισσότερες ρουκέτες και ἢ περισσότερα τρέκας ! Ἄλλὰ και ὅταν ἡ ἐορτὴ σηκῶν χαρὰν, ὅπως τὸ Πάσχα, πάλιν τὰ πυροτεχνήματα τοῦ δρομοῦ ἔπρεπε να λείπου ὡς ἐπικίνδυνα. Πόσα δυστυχήματα δὲν συμβαίνου κατ' ἔτος, ὅπως αὐτὸ ποῦ μου γράφετε ! Ὁραία βέβαια εἶνε και τὰ πυροτεχνήματα και συντελοῦν εις τὴν μεγαλοπρέπειαν μιᾶς ἐορτῆς ἄλλ' ὅταν εἶνε συστηματοποιήμενα και ἀκίνδυνα, και ὅχι ὅταν ἀνάπτωνται, ὅπως ἐδῶ, ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ και μέσα εις τὸ πλῆθος !

Ἄλλήθεια, Ναυκλήρη Ὀδρλιγερλή, εἶνε ὁ λως διόλου βάρβαρον τὸ ἔθιμον τῶν πυροβολισμῶν και τῶν πυροτεχνημάτων κατὰ τὰς ἐορτάς, και προπάντων τὸν τὸ Πάσχα και μάλιστα — φρικτὸν να τὸ συλλογισθῇ κανεῖς, — τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ! Εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας χώρας, ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ θεωρεῖται ἡμέρα πένθους και ἔορτάζεται χωρὶς καθωνοκροασίας και χωρὶς πυροτεχνήματα. Μόνον ἐδῶ εις τὴν Ἑλλάδα συμβαίνει αὐτὸ τὸ κακὸ, και ἐκτός τῆς Ἐπανήσου, παντοῦ, και εις τὴν πρωτεύουσάν ἀκόμη, τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν καίονται ἢ περισσότερες ρουκέτες και ἢ περισσότερα τρέκας ! Ἄλλὰ και ὅταν ἡ ἐορτὴ σηκῶν χαρὰν, ὅπως τὸ Πάσχα, πάλιν τὰ πυροτεχνήματα τοῦ δρομοῦ ἔπρεπε να λείπου ὡς ἐπικίνδυνα. Πόσα δυστυχήματα δὲν συμβαίνου κατ' ἔτος, ὅπως αὐτὸ ποῦ μου γράφετε ! Ὁραία βέβαια εἶνε και τὰ πυροτεχνήματα και συντελοῦν εις τὴν μεγαλοπρέπειαν μιᾶς ἐορτῆς ἄλλ' ὅταν εἶνε συστηματοποιήμενα και ἀκίνδυνα, και ὅχι ὅταν ἀνάπτωνται, ὅπως ἐδῶ, ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ και μέσα εις τὸ πλῆθος !

Ἄλλήθεια, Ναυκλήρη Ὀδρλιγερλή, εἶνε ὁ λως διόλου βάρβαρον τὸ ἔθιμον τῶν πυροβολισμῶν και τῶν πυροτεχνημάτων κατὰ τὰς ἐορτάς, και προπάντων τὸν τὸ Πάσχα και μάλιστα — φρικτὸν να τὸ συλλογισθῇ κανεῖς, — τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ! Εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας χώρας, ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ θεωρεῖται ἡμέρα πένθους και ἔορτάζεται χωρὶς καθωνοκροασίας και χωρὶς πυροτεχνήματα. Μόνον ἐδῶ εις τὴν Ἑλλάδα συμβαίνει αὐτὸ τὸ κακὸ, και ἐκτός τῆς Ἐπανήσου, παντοῦ, και εις τὴν πρωτεύουσάν ἀκόμη, τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν καίονται ἢ περισσότερες ρουκέτες και ἢ περισσότερα τρέκας ! Ἄλλὰ και ὅταν ἡ ἐορτὴ σηκῶν χαρὰν, ὅπως τὸ Πάσχα, πάλιν τὰ πυροτεχνήματα τοῦ δρομοῦ ἔπρεπε να λείπου ὡς ἐπικίνδυνα. Πόσα δυστυχήματα δὲν συμβαίνου κατ' ἔτος, ὅπως αὐτὸ ποῦ μου γράφετε !

